

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0
6 மாதம் ரூ. 3 12 0
புற நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—

வேளாளர் தெரு,
புரையாக்கம், சேன்னை.

Vol 6.]

1933 ன்று செப்டம்பர் மீ 7உ

[No. 35

பொருளடக்கம்.

1. தலைவகம் (Leader)	645	6. கவித்தொகை (பாலைக்கலி, 24)	
2. தமிழ்ப் பாடம் அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவாழ்க்குத்துமலை	647	T. A. கணசபாபதி முதலியார்	648
3. மானை சாத்திரம் (Psychology)—குறிப்பு வித்வான் T.P. மீனாசுந்தரம், M.A.B.L.	649	7. காற்றழை (அங்கம் 4. களம் 1.) Shakespeare's Tempest	655
4. கம்மாழ்வார் லைபவம் (5-ம் பத்து, 8-ம் தசகம்) K. இராஜகோபாலச்சாரியார் B.A.B.L.	651	8. கம்பராமாயணம் (சுடாயு வுயிர்த்த படலம்) T. N. சேஷாசலம் B.A.B.L.	657
5. அமீல் (Henri Frederic Amiel) T. R. இராஜகோபால்	653	9. பொற்கை நிகண்டு (வகரம்) S. வையாபுரிப் பிள்ளை, B.A.B.L.	659

கலாநிலயம்

அறிந்து பெற்ற அறியாமை.

“பொதுவுறப் பேசமிடத்து நம்மிலே ஒருவரும் இன்று முழுமனிதர் இல்லை. மனிதச் சிதைவுகளே நாம்; உடைந்து சிதறிய மாரிட ஒடுகனாகக் கிடக்கின்றோம். ஒப்பிற்கு நடமாடிச் செய்ததைச் செய்கின்ற விணர்; ஆன்மக்கள் அல்லர் நாம், மாறுட எந்திரங்களே. ஆதலாற்றான், அழகேனும், ஆழமேனும், ஆற்றலேனும் இல்லாமல் நமது உயிர் வாழ்க்கை கழிகின்றது... .. நமக்கு வேண்டியது காட்சிச் செம்மையே யன்றிச் செய்கைத் திறமையன்று, உணர்வின் தூய்மையே யன்றிப் புத்தியின் கூர்மையன்று. சிவந்தா மெய்மையோடு நெருங்கிய உறவுகொண்டதோர் வாழ்க்கையை வேண்டப்படும்,” என்று, ஆந்திர சர்வகலாசாலைபின் வைஸ் சான்ஸலாரியிருக்கும் ஸர் இரா. தாகியுஷ்ணன் சில ஆண்டுகளுக்குமுன் இங்கிலாந்தில் நிகழ்த்திய வோர் உபநிவாசத்தினிடையே எடுத்தோதினார். இத்தகைய வாசகங்கள் இக்காலம் எல்லோர் செவியிலும் இடைவிடாமல் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தால் உலகம் நல்வழிப்படும்.

உணர்வென்பது சிறிதேனும் இல்லாதவர் தாம், அறிவினைப் பாராட்டிப் பேசுவார். தலைக்குத்தலை உலகத்தைச் சீர்திருத்துகின்ற தலைவர்கள் தோன்றித்தோன்றி மிக உழக்கும் இந்நாள், மக்களுக்கு இயற்கையாக உள்ள நல்லுணர்வு காக்கப்பெறுதல் மிகவும் அருமையாகிவிடுகின்றது. “ஐயுணர்வு எய்திப் பகன் னும் பய மின்றே, மெய்புணர்வு இல்லாதவர்க்கு” என்பதன் பொருள் கிடக்காக்குறள் தானும் ஒன்று உளதென்ற செய்தியுற் தெரியாத தன்மையர் எண்ணிறந்தோர் நம்

தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்களிடையே காணப்படுகின்ற பரிபவம் மிகப் பெரிது. மெய்புணர்வு இன்மையொ ரொடிது, உணர்வுறிய அறிவுகூறுதல் மிகக் கொடிது, பேதைமையையே அந்த அறிவென்ற வற்புறுத்திக் கூறுதல் அதனினும் கொடிது. இக் கொடுமையைச் செய்துவைக்க முயல்வோர் சிலர், “எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு” என்னுந்திருந்தோரை வாய்க்குறவாய் எடுத்துக்காட்டுகின்ற வழக்கமுடையவர்களா யிருக்கின்றார். பொருள்களின் தோற்றத்தை மட்டுக் கருதுமானில் அவை வேறுபடும் இயல்புடையனபோற் காணப்பட்டாலும், அவையனைத்தும் அந்தத்தில் நிர்தரமாகிய ஒரு மெய்ப்பொருளே ஆகுந்தன்மையைக் காண்பதே அறிவென்பபடும், என்னுங்கருத்தை இக்குறள்கொண்டிருக்க, அதனைவிட்டு, அறிவெனும் எதனையோ ஒன்றைக்கொண்டு, காண்பவனன்றையெல்லாம் வேறுவேறு என்று பிரித்து அப் பிரிசிறு ஏற்றபடி இகல்கொள்வதே கடனென்னும்படி அவர் கருத்து நிகழ்கின்றது. வேற்றுமையற்றதோர் நிரந்தரநிலையெய்மையே எல்லாத் திறைகளினும் அம்மெய்மையை சாரிவது நம் உணர்வு, நாடும் அந்நாட்டத்திற்கு இலக்காயிருக்கின்றமெய்மையைக்காட்டித்தருவது அறிவு, எனின், மெய்யறிவை உணர்வின் தொடர்ந்த முதிர்ச்சியென்று கொள்ளவேண்டுமெய்மற்றி அவ்வுணர்வின்மீது வேறொரு தொன்றெனக் கருதவற்கூடா. நம் பிறப்போடுவந்த உன்னுணர்வு வளர்ந்துவளர்ந்து புதியதோர் உயரத்தை எய்துதல்வேண்டும், எண்ணிக்

களுக்கு உருவமும் கண்ணிற்கு நிற்க்களுக்குத் தென்படுவதேபோல், மேனிலை எய்திய உணர்விற்கு மேம்படுமெய்தும்மை தானே விளங்கப்பெறும். இன்னவாறு விளங்கும்போது, அறிவு அறிபாமை என்னும் அவ்விதநிலைகளும் ஒன்றேயாக முடிந்து, கோடிகள் கூடியவீடு என்னும் வழக்கிற்கினங்க, அறிதோறும் அறிபாமை கண்டற்று' என்ற வள்ளுவர் வாய்மையில் வந்தடங்கக் காணலாம்.

எனினும், அறிபாமல் இயக்கும் இவ் வுள்ளுணர்வின் இயற்கையிலேயே ஆன்மவாழ்க்கையை மயங்குகாது. சீழ்நிலையில் உள்ள உயிர்களும், குழந்தைகளும் ஆன்ம அறிவின் ஆற்றல் இயல்பின் உள்ளுணர்வின் இயற்கையாகிய இயக்கங்களை ஆதாரமாகப் பற்றி வாழ்வன. சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளைப்போல் நாம் ஆளுவன்றி மோகநாசம் பிராஜ்யத்தை அடைவதற்குச் சற்றேறும் ஏற்றவர்கள் ஆகமாட்டோம் என்று கிவ்வகைவதம்மாத்திரம் அவ்வமல்எல்லாமதங்களுமே எடுத்தாக் கூறுவது உண்மையே. எனினும், மெய்யம்மைபைத் தழுவி உள்ளுணர்வு, செய்கையின்பாற்றாண்மையும் இயற்கைத் தூண்டல்களும் ஒன்றேயென மதித்தலாகாது. இவை இரண்டிற்கும் பொதுத்தன்மைகளை இருப்பினும் வேறு வேறாய் வழிகளைப் பற்றித் தொடர்வனவாம் இவை. இதனைச் சார்ந்து ஸர். இரா. தாகிருஷ்ணன் அரிய இரகசியங்கள் சில செப்பி இருக்கின்றார்—

Spiritual life is not to be confused with the instinctive or the unconscious. It is true that religious teachers tell us that we cannot enter the kingdom unless we become as little children. Those who speak of intuition refer to certain qualities which it shares in common with instinct such as directness, spontaneity and a closer contact with life. Instinct is the source of vitality and the bond that unites the individual with the race. The feeling of being one with the world is the reflection in consciousness of that instinctive unity which is the foundation of our conscious life. In the lower stages of evolution, our way to knowledge is through instinct. Primitive man had marvellous knowledge of the ways of nature which we do not possess. Animals know instinctively what we acquire after laborious reasoning. When we are in nature's embrace, our lives are simple and certain. But the scope of instinct as unconscious is limited. While the beings guided by instinct act with unhesitating precision, they are helpless in unfamiliar surroundings. For they act without knowing why they do so. They cannot express themselves. Besides, the unconscious unity of life which made instinctive knowledge possible is sundered by the rise of intellect which helps us to know ourselves and control the forces of nature. Since the primeval unity is broken, man is uncertain and wavering. We seem to be alienated from nature, leading sceptical, artificial and self-centred lives. If intellect is to be brought closer to life, it must combine with instinctive knowledge. Such a combination is what we possess in intuition. It has the directness and unity of instinctive knowledge as well as consciousness of the intellectual. It is not confused irrationalism or irresponsible mysticism.

When the prophets refer to the virgin outlook of a child, they have in view the second innocence which comes after knowledge and not the first which precedes it. The spontaneity of the child is not a

substitute for insight. The spirit which is the unconscious beginning must become the conscious ending of our life. Children enjoy an innocence, a sincerity, an integrity, born of harmony between themselves and their lives. They live in peace; they tell no lies; they do no wrong. They surrender themselves to spontaneity. Their behaviour is a perfect expression of their being. Our intellectual consciousness has driven us out of that wholeness of being. To regain that integrity, to attain to a life where knowledge and being are not divorced from each other is the essence of human evolution. To recover the lost unity is to be reborn. It is the secret of spiritual life, the mystery of the kingdom of God.

இதன்படி, அறிபாமை இருவகைத்து. இயற்கைத் தூண்டல்களுக்கே இயன்றபடி, இயக்கும் நிலையில் நிற்கவைக்கும் அறிபாமை பொன்று; மெய்யுணர்வு எய்துதற்குவேண்டிய அறிவைப் பெற்று ஆன்மநிலை எய்தி, அதன்மீன், அவ்வணர்விற்கு நம்முடைய வாழ்க்கையை நாம் மடைசெய்துவிட்டு, பிறிதொன்றும் அறியவேண்டாமை மற்றொன்றாய் தாவாது இதுவே சலிக்காமல் எதிர்நிற்கவல்ல நிலையேயுடையது. அறிதற்கு முன் இருந்த அறிபாமைக்கும் அறிந்ததற்குப் பின் வந்த அறிபாமைக்கும் உள்ள இவ் வேற்றுமை மிகவும் துப்பாய்வதுடன், அதனைத் தெளிந்துகொள்ளவேண்டியது மிகவும் அவசியமுமாகும். அறிதோறும் அறிபாமை கண்டற்று, என்ற வள்ளுவர்தம் வாக்கில் இவ்வண்மையும் அடக்கியிருந்தல் எத்தனைமுறை வற்புறத்தினாலும் மிகையானது. யாதொன்றும் அறிபாமல் மனிதர் இயற்கைக் கிணக்கியே நலமுற இயங்கலாமாயினும், அது புதிய நிலைகள் வந்துறப்போது கையற்றும் சலித்துவிடுக. அறிந்தபடி புதிது புதுகின்ற அறிவறியாமை போன்றவோர் ஆன்மநிலையோ அசைவற்றது. அசைவற்றதாயினும் யாதும் அறியவேண்டா இவ்வான்மநிலை ஆற்றலென்பதற்றுத்தேக்கிக்கிடக்கும் தன்மைத்தன்று. இவ்வறிபாமையின் ஆழத்தில் ஒளிபுகைய விசித்தியும் ஆற்றலுடைய அமைதியும் அமர்ந்திருக்கின்றன.

உணர்வைக் கெடுத்துக்கொள்வதற்குமட்டுமே வேண்டிய அறிவை எய்துதற்கு இந்நாள் நிகழ்த்தப்பட்டுகின்ற முறைகள் பற்பல. இதனால் உணர்விற்கு இயற்கையாகிய நன்மையும் கெட்டு, அறிவினால் வரவேண்டிய ஆன்மநிலையும் அடையாமல், ஸர். இரா. தாகிருஷ்ணன் சொல்லிய வண்ணம், உடைந்து சிதறிய மாறுட ஓடுகாடுவே கிடக்கின்றோம். இவ்வறிவை மீண்டும், அந் திப்பிய அறிபாமை யாக்கும்படி, அவ்வுணர்வினோடு இணைத்துத்தரும் உதவி செய்யவல்லவை கலைகளையாதலின், அக் கலைகளின்மூலக் கருத்தெய்துத்தும்படி, வேண்டுகின்ற தரும் கலாநியமும்.

*[இந்த நுண்மையைக் கம்பர், கைகேசி கோசல ஆகிய இவ்வீரவாழ்நிறத்தில் பிரித்துக்காட்டுமார்நிலைவினோடு, கைகேசி, முதலில் தன் உள்ளத்தினர்விலை, புகல்வந்தம்முள், "வேற்றுமை உற்றீலன்" என்றும், அறிவினது ஆற்றல் கான்ற கோசலவோ "வேற்றுமை மாற்றினர்" என்றும் வேறுபடுத்தி, அதற்கியன்றவா கைகேசியினது தாயகிதைமிக விசுவலிபிவரையதையும், கோசலமாரமுனைத்தன்பு உடையாயதையும் காட்டியிருக்கின்ற கொள்கை இவ்வீரவாழ்நிறம் வரும் கம்பராமாயணக் கட்டுரைகளில் விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. (3-வது வால்யூம் 514-வது பக்கம்.)

தமிழ் ப்பாடம் 85.

அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவாங்கத்துமாவீழ

[687-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஆரி மரகீற் றுயிரலாக் கேச னருமகற்கா
நீடுந் தநியி னுதித்தில னேனி கிலப்பொருள்
ஞநிம் புறத்தினு முண்மையெல் வாநில வலகநியு
நீடுமெடுப்புமில் லாவொரு தெய்வ மயினெனவே.

பதப்பிரிவு:—ஆடும் அரவில தாயில் அரங்கம் சசன்
அரு மகற்கு ஆ(ச) நீடும் தநியில் உதித்து இலன் எல்
நிலைம் பொருள்கள் ஊடும் புறத்தினும் உண்மை எல்
ஆறு இ உலகு அறியும் சீடம் எடுப்பும் இல்லா ஒரு
தெய்வம் இவன் என வ.

பதவுரை.

ஆடும்—ஆடிகின்ற, அரவில- பாம்பின்மேல், தாயில்-
கண்வளர்ச்சின்ற, அரங்க சசன்- ஸ்ரீரங்கராதன், அரு-
அருமையான, மகற்கு ஆ - மகனாகிய பிரகலாதனுக்
காக, நீடும் - நீண்ட, தநியில் - தூணில், உதித்து இ
லன் எல்-நரவயிம்மமாகத் தோன்றியிரானுகில், சீடம்
-தனக்குச் சமானமும், எடுப்பும்-உயர்வும், இல்லா-
தெனக்குச் சமாளமும், ஒரு - ஒன்றான, தெய்வம்-கடவுள்,
இவன் எனவே-இவனே என்று, நிலைம் பொருள்கள்
-எல்லாப் பொருள்களின், ஊடும் - உள்சிடத்திலும்,
புறத்தம் - வெளிப்புறத்திலும், உண்மை (அவனி
ருக்கின்ற) உண்மையை, இ உலகம்-இவ்வுலகத்தவர்,
எவ்ஆறு - எந்த விதத்தில், அறியும் - அறியக்கூடும்.

கருத்து:—இரணியன் புடைத்த அந்தத் தூணினி
லிருந்தே தோன்றியதின்னது “எங்கு மயமான பொ
ருள் என்கன் ஸ்ரீரங்கராதன்” என்ற அவ்வுண்மை
ய்தராய்க்கப்பட்டுடனென்பது இச்செய்யுளின்கருத்து.

குறிப்பு:—நிலைமொழியீற்றுமெய் வருமொழி முத
லில் உள்ள உயிரோடு புணர்சின்ற இலக்கண விதி
களுக்கு உதாரணங்கள் இச்செய்யுளில் நிறைந்திருக்
கின்றன:—ஆடும்=அரவு+ஆடும்(வ), நிலைமொழி
யீற்றிலிருப்பது மகர்மெய்யானாலும், இது பெயரசுச்
சுத் தொடராதலால், அம்மெய் கொடாமல் உயிரை
ஏற்றது. அரங்கம்+சசன்=அரங்க சசன், அரங்கத்
தில் உள்ள சசன் என, ஏறாமல் வேற்றுமை உருபும் பய
னும் உடன்தொக்க தொகையாகையால் மகரம் கெட்
டது; இது அரங்கசசன், என ஆனது வடமொழிச்
சந்தி, அதைப் பின்னர்க்கந்திரம். தாயில்+அரங்கன்
=தாயிலங்கன். தநியில்+உதித்து = தநியினுதித்து,
இலன்+எல்=இலனேல். பொருள்கள்+ஊடும்=பொருள்
களுடும். புறத்தின்+உம் =புறத்தினும்+
இவையெல்லாம் பொதுவிதிப்பின்பு இயல்புபுணர்ச்சி
யாயின. உம்+உண்மை=உமுண்மை; உம் என்பது
இடைச்சொல், ஆகையால் இது இடைச்சொற் றொடர்
எனவே சுற்றும் கெடவில்லை. எவ்+ஆறு=எவ்
வாறு; நிலைமொழி எட்டுமுத்திப் பெயராகி முதலெ
முத்தாக் குறிலாகவும் இருப்பதால் இரண்டாக்
யினிந்து வருமொழி முதல் உயிரை ஏற்றது. இவ்+
உலகு=இவ்வுலகு என்று ஆனதும் அப்படியே.
அறியும்+சீடு=அறியு நீடு, கிணற்றுத்தொடர்—
ஆகையால் கெடவில்லை. சீடம்+எடுப்பும்=சீடு
யெடுப்பும்; எடுப்பும்+இல்லா=எடுப்பில்லா—
கெடவில்லை, உம் என்பது இடைச்சொல்லாதலால்.

தெய்வம்+இவன்=தெய்வமீவன்-எழுவாய்த் தொ
டர், ஆகையால் கெடவில்லை.

அறியி னரங்கர் முன் ஞாநி யாகிய வப்பொழுது
கொறியினவணர் தம் வெள்ள்க்கன் கோடியுள் கொள்

[நதிலே] தநியின் வயிற்ற் றருவனெஞ் சுஞ்சர பத்தடலு
நெறியின் வகிர்ந்தபி னன்றோ தணிர்த்து நீர் சினமே.

பதப்பிரிவு:—அறியின் அரங்கர் முன் ஆள் அரி
ஆகிய அப்பொழுது கொறியின் அலணர் தம் வெள்
ள்க்கன் கோடியும் கொன்றதிலே தநியின் வயிற்ற்
தருவன் நெஞ்சம் சரபத்து உடலும் நெறியின் வகிர்
ந்தபின் அன்றோ தணிர்த்து நீர் சினமே.

பதவுரை.

அரங்கர் - திருவாங்கராதர், முன் - முன்னே, ஆள்
அரி ஆகிய - நரசிம்மம் ஆகிய, அப்பொழுது - அந்
தக்கலாத்தில், அலணர் தம்-அசுரர்களுடைய, வெள்
ள்க்கன் கோடியும் - கோடி யின் அலணர் தம், கொறி
யின் - ஆடுகளைப்போல், கொன்றதிலே - கொன்றதி
னிலே, நீர் சினம் - அவரது மிருத்தகோபம், தணிர்
த்தது-ஆறியது?—இல்லை, பின் எதனால் என்றால்—
அறியின் - ஆராயுபடித்த, தநியின்-(தான்)கொள்
வாத்து, தூணினது, வயிற்ற்—வயிற்றைப்போலவே,
தருவன் - அசுரனான ஹிரண்யனது, நெஞ்சம் - மார்
பையும், சரபத்து - சிவசரபத்தினுடைய, உடலும் -
உடலையும், நெறியின் - முறைப்படி, வகிர்ந்தபின்
அன்றோ - பிளந்தபின் அன்றோ, நீர் சினம் - அவரது
நீண்ட கோபம், தணிர்த்து - அடக்கியது.

விபரணை:—பிரகலாதனைக் காப்பதற்குத் தூணி
லிருந்து மிருத்த கோபத்துடன் தோன்றிய நரசிம்ம
முர்த்தி முதலில், அசுரர்கள் வெள்ளம் அத்தனையும்
ஆடும்மைதைய அழிப்பதுபோல் அழிந்துத் தீர்
தார். ஆனாலும் அவர் கோபம் தணிவதில்லை. பிறகு
தான் பிறந்த கல்தூண் எவ்வாறு பிளந்ததோ அவ்
வாறே ஹிரண்யனது மார்க்பைப் பிளந்தார். அதனி
னுக்கட அவர் முதலிற்கொண்ட கோபம் தனிய
கில்லை. இந்தப் பெருக்க கோபத்தால் உலகத்திற்கே
அழிவுவரலாம் என்று கவங்கிய தேவர்கள் சிவபிரா
னிடருசென்று தெரிவிக்க அவர் நரசிம்மத்தினுடைய
சினத்தை அடக்கும்பொருட்டுச் சரபவடிவமாய்த்
தன் சக்தியை அனுப்பினார். நரசிம்மரோ அச்சரபத்
தைதயும் ஹிரண்யனைக் கிழித்தது போலவே கிழித்து
எறிந்துவிட்டார். அதன் பிறகுதான் அவர் கோபம்
தணிந்ததாம். சரபம் என்பது பாதி மிருகமும் பாதி
பகுவியுமாகிய ஒருவகைப் பிராணி, மிருத்த பலமுடைய
து. எட்க்கோலும், சிறகுகளும் இரண்டேயும் இது
னிற்று உண்டு. இது சிக்கத்தையும் எளிதில் கொல்ல
வல்லதாம். ஆகையாற்றான் சிவபிரான் தன் சக்தியை
இந்த உருவத்தில் அனுப்பினார்.

குறிப்பு:—கொறியின், வயிற்ற், என்பவைகளில்
உள்ள இன் உருபுகள், ஐந்தாம் வேற்றுமை ஒப்புப்
பொருளான. தநியின், என்பதிலுள்ள இன், சாநியை,
ஆறும் வேற்றுமை உருபு தொக்கு இருக்கின்றது.

விரியுமாயின், தறி + இன் + அத = தறியிழந்து என்று ஆகும்.

[வரையைப் பற்றிக்குங் கயற்கண்ணிப்புகளான் வாழ்வெள்ளி மால் பறிக்குங் கபடன்பனைப்புயமோவவன் பைக்கடக்குச் செறிக்கும் புயஞ்செற்ற வாயிரர் திண்புய

[மோவவற்றைத் தறிக்குந் திறமழு வோவரக் காசயத் தாருடைத்தே. பதப்பிரிவு:—மறிக்கும் கயல் கண்ணி பங்கு ஆளான் வாழ்வெள்ளி மால் வரையை பறிக்கும் பனை புய மோவவன் பை கடகம் செறிக்கும் புயம் செற்ற ஆயிரம் திண்புயமோ அவற்றை தறிக்கும் திறம் மழு வோவரக்கா சயம் தார் உடைத்து ஏ.

பதவுரை.

அரக்கா - திருவரக்கா, மறிக்கும் - புரங்கின்ற, கயல் - கயலின் போன்ற, கண்ணி-கண்மையுடைய பார்வையைப்பற்றி ஆளன்-பக்கத்தில் சேர்த்த இருக்கின்ற பரமசிவன், வாழ் - வாழ்கின்ற, மால்-பெரிய, வெள்ளி மலையை - இமயமலையை, பறிக்கும்-பெயர்ந்தெடுத்த, கபடன் - வஞ்சககூடிய இராவுணைது, பனை - பந்தத்த, புயமோ - இருபது தோள்களோ, (அல்லது).

அவன்-அவ்விராவணனுடைய, பை-பசும்பொன் லாகிய, கடகம் - கடகங்கள், செறித்த-அடர்ந்த, புயம் - தோள்களை, செற்ற - வலியுழித்த கார்த்தவீரயார்ச்சுணையுடைய, ஆயிரம்-ஆயிரம், திண்புய - வலியுடைய, புயமோ - கரங்களோ, (அல்லது)

அவற்றை-அவ்வாயிரக்கரங்களை, தறிக்கும்-வெட்டிவிடும், திறம் - பரக்கிரமமுடைய, மழுவோ-பரசராமனை அவதரித்த நீ கொண்டகோடாலியோ- (எது) ஐயம் - வெற்றி, தார் - மாலைபை, உடைத்து-பெற்றது?

லிரிவுரை:—இமயமலையை வேருடன் அசைத்துப் பிடுக்கிய இருபது கரங்களையுடைய இராவுணை, ஆயிரம் புயங்களுடைய கார்த்தவீரயார்ச்சுணன் அடக்கிச் சிறைசெய்தாளுடைய அவனைவிட ஆற்றலுடையவன் இவன். இக்கார்த்தவீரயார்ச்சுணை, ஐயத்தனியின் புத்திரனுய் பரசராமன் என்ற பெயரோடு அவதரித்த திருமால் வென்றார். ஆகையால் இவர் அவனைவிட ஆற்றலுடையவர். இவ்விதம், ஒன்றைவிட ஒன்று அதிகம், அதைவிட இன்னொன்று அதிகம்என்ற, நயம் பட உரைப்பதற்கு மேன்மேலுயர்ச்சியணி எனப் பெயர். இதுவேவடமொழியில் சாராலங்காரம் எனப் பெயர்ப்பாறும். உயர்வுபற்றியும் ஒன்றைவிட ஒன்று வீசுபவரும், அல்லது இழிவுபற்றியும் வீசுபவரும்; எப்படியாயினும் அது மேன்மேலுயர்ச்சி யணியே. “பூமி யிகழ்கப்பெரியது, அதனைத்தன் ஓரடியால் உள்ளடக்கிய திருமாலின் பாதம் பின்னும் பெரியது, அப் பாதம் பக்கங்களையுடைய உள்ளத்தில் அடக்குவதால், அவ்வுள்ளம் அதனிலும் பெரியது” — என்று மேன்மேல் உரைத்துக்கொண்டுபோவது உயர்வுபற்றி வந்த இவ்வணிக்கு உதாரணமாகும். “அரிதரிது மாறுட ராதனிது, அதனைது மரிது கூன் குருதி பேடின்றிப் பிறத்தல், கூன் குருதி பேடின்றிப் பிறத்தகாலையும்...” என்று வருகின்ற செய்யுளும் உயர்வுபற்றி மேன்மேலுயர்ச்சியணியாம். இனி, “தேவலிம் மக்கள் தாழ்ந்தார், மக்களில் தாழ்ந்தன மிருகங்கள், மிருகங்களில் இழிந்தது கழுதை, கழுதையிலும் கடையாவார்

கண்ணோட்ட மில்லார் தாமே,” என்பதும், “ஊரீ யோ எங்கும் தாமதமும், ஊரீ தாமதமாய்த விடத்தும் நீர் துழையும், நீர் தாமதமாய் இயலாத விடத்தும் புலக துழையக் கூடும், அப் புலகமும் போகலாகா விடத்தினும் வறமையுடையோன் புருந்துசென்று இரக்கக் காணலாம்” என்பதும் இழிவுபற்றி வந்த மேன்மேலுயர்ச்சியணியே. இழிவுபற்றியும் உயர்வுபற்றியும் மேன்மேலுயர்ச்சியணி தொடர்ந்த வந்திருக்கின்ற அமுரு, புறநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றில் அமைந்திருக்கின்றது. அவ்வடிவளை இவ்வணிக்காக மாத்திரமல்லாமல் அதன் அருமையான கருத்திற்காகவும் நினைவில்வைத்துக்கொள்வது நலம்.—

சுயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதன்என்றிச் சுயென் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று கொள்ளனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதனைநீர். கொள்ளென் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று.

(இழிந்தன்று, உயர்ந்தன்று, என்பன எதிர்மறைபோல் தோன்றினாலும், ஒதலில் சிறந்தன்று ஒழுக்கமுடைமை என்பதபோல், உடன்பாட்டுப்பொருளையே. இழித்தது, உயர்ந்தது அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும்)

“கொடு என்ற ஒருவனிடம் போய் யாசிப்பது, இழிவான செய்கை; அதனிலும் இழிவானது ஒருவன் வந்து கேட்கும்போது கொடுக்கமாட்டேன் என்பது. நாமாகவே சென்று ஒருவனுடைய குறைவை அறிந்து அவனுக்கு வேண்டியவற்றை அவன் கேட்காமலே கொடுப்பது உயர்ந்த செய்கையாம்; ஆனால் அப்படி ஒருவன் கொடுத்தாலும் நாம் வாங்கிக் கொள்ளாதிருப்பது அநாதை உயர்ந்தது” என்பது இவ்வடிவளின் பொருள்.

இந்த அணிக்கும் உயர்வுவழிற்சியணிக்கும் ஒரு சம்பந்தமுமில்லை; மயங்கவேண்டாம். மேன்மேலுயர்ச்சி, ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் climax, anti-climax என்ற அணிகளின் தன்மை வாய்ந்தது.

இலக்கணம்

நிலைமொழி யிறுதி மெய்யெழுத்து, வருமொழி முதலின் உயிர் எழுத்தோடு புணர் கின்ற பொதுவிதி களையும், அவையகனில் மகாமெய் சுற்றிற்குரிய சிறப்பு விதிகளையும் பார்த்தோம். மகாமெய்யீற்றுச் சொற்கள் வருமொழி முதல் உயிரோடு புணர் கின்ற சிறப்பு விதிகளுக்கும் இன்னுமொரு சிறப்புவிதி இருக்கின்றது.

இதுவரையில் சொன்னவை வருமொழி முதல், பன்னிரண்டு உயிர்களில் எதுவாயிருந்தாலும் பொருத்தம். இனிச் சொல்லப்போவது, வருமொழி முதல் உயிரைச் சார்ந்ததாம். அது பின்வருமாறு:—

மாம் குளம் அறம் என்பனபோல் மகாமெய்யை சுற்றினுடைய இரண்டெழுத்துக்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்களையுடைய பகாப்பதங்களில், பெரும்பான்மை அந்த சுற்று மகா மெய்யுக்கு முன்னே இருக்கும் உயிர் மெய்யெழுத்து அகரத்துடன் சேர்ந்த எழுத்துக்களாயிருக்கும். மாம், என்ற சொல்லில் ம் என்னும் சுற்றெழுத்துக்கு முன் இருக்கும் உயிர் மெய் எழுத்து, ஈ என்னும் உயிர் மெய். இது ஈ + அ, என்று ஆனது. ஆகையால் மாம் (ம் + அம்) என்பதும், ம் என்னும் சுற்றெழுத்துக்கு முன் இரப்பது அகரம். மற்றீ குளம் அறம் போன்ற சொற்களிலும் சுற்றுக்கு அய

லாக அ என் னும் உயிர் இருக்கக் காணலாம். இப்படி யிரும்பதால்;

i. நிலைமொழியிறுதி மகரமெய்யாயும் வருமொழி முதல் அ என்னும் உயிராயும் அமைந்து, முன் உரைத்த விதிகளின்படி அந்த மகரமெய் கெடுமா னால், சிற்சில சமயங்களில், மகர மெய் கெடுவது மல் லாமல், அந் நிலைமொழியில் மகரமெய்க்கு அயலில் சிற்ற அ என்னும் உயிர் ஆ என்று நீள்வதும் உண்டு. உதாரணம்:—

மரம் + அடி = மரா அடி

இது ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையாகையால், ம் கெட்டது. கெட்டு மாஅடி, என்றும் நிற்றலாம்; ஆகுதலும், அந்த ம் என்னும் எழுத்திற்கு முன்னால் ரகரத்தோடு சேர்ந்துகின்ற அ, என்னும் உயிரானது, ஆ என நீண்டி மராஅடி என்றுகூட ஆவதுண்டு. இப் படியும் ஒவ்வொரு சமயம் ஆகலாம் என்று கொள் ளவேண்டுமே மொழிய இப்படியேதான் எப்பொழு தும் ஆசுவேண்டுமென்று எண்ணப்பட்டாது.

இங்கு நீண்டது வருமொழிமுதல் அகரம் அன்று. அது அப்படியேதான் இருக்கின்றது. நிலைமொழி ரகரத்தில் உள்ள அகரமே நீண்டது.

ii நிலைமொழி யிறுதி மகரமெய்யாயும், வருமொ

ழி முதல், ஆ என்னும் உயிராயும் அமைந்து, முன் உரைத்த விதிகளின்படி, மகரமெய் கெடுமானால், சிற் சில சமயங்களில், அம்மகரமெய் கெட்டபின் அதற் கு அயலில் உள்ள அகரம் (முன்னுதாரணத்தைப் போல்) நீள்வது மல்லாமல், வருமொழி முதலில் உ ள்ள ஆகரம் அகரமாய்க் குறுகிவிடுவதுமுண்டு. உதா ரணம்:—

குளம் + ஆம்பல் = குளா ஆம்பல்.

இது குளத்தில் உள்ள ஆம்பல் என்று விரியுமாகையால் ஏழாம் வேற்றுமை உறும்படியும் உடன் தொக்க தொகை ஆகும். ஆகவே, நிலைமொழியிறு து மகரமெய் கெட்டது. கெட்டபின், அதற்கு அயலில் இருக்கும் எகரத்திலிருந்து அகரம், ஆ என நீண்டி குளா, என்று ஆயிற்று. ஆனால் அதுமாதிரிம் அல் லாமல், வருமொழி முதலில் உள்ள ஆகரம், அகர மாகவும் குறுகி குளா அம்பல், என்று அச்சொற்கள் முடிந்தன.

இவ்விதிகள் அவ்வளவு முக்கிய மல்லவாயினும் நீக்கன் படிக்கும் தூல்களில் எவ்விடத்திலேனும் இவ் வாறு புணர்ந்தி எழுதப்பட்டிருக்கக் கண்டால் இந் னதுதான் அது என்று தெரிந்துகொள்ள இயலாமல் திசைக்காவண்ணம் இங்கிதனைச் சொல்லவேத்தோம்.

ம ன த ச ா த் திர ம்

[PSYCHOLOGY]

[639-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இத்தகைய இடங்களில் அந்நி மந்தைய இடங் களில், மிகக் கீழ்நிலையான புழு முதலிய உயிர்களுக் கும் மறித்துணர்வே எழுகின்றது. ஏதேனும் ஒன்று எதிரே முட்டிமாணல் புழுவும்கூட “ஏதோ ஒருபொருள்” என்று தான் முன்னர் அறிந்திருந்த “ஏதோ ஒரு பொருள்” என்ற இனத்தில், வைத்துணர்ந்து பின் வாங்குகிறது. “அங்கே ஏதோ ஒன்று” என்று உண ரும்போதும் மறித்துணர்வாகவல்லவா முடிகின்றது. “அங்கே” என்று இச் சட்டத்தினுள்ளே ஒரு பொரு ளைக் காணும்போது அவ் விடத்தன்மைபையேனும் மறித்துணர்ச்சிக்கும் அல்லவா?

மிகவும் கீழ்நிலையான உயிர்களினிடத்தே இரண்டு நிலைகள் இந்நியமையாத வேண்டப்பட்டும், அறிவுநிலை செயலுறு நிலை என்ற இரண்டு நிலையாக விளங்கும் மனத்தான் அடிப்படையானது. ஒருயிர் ஒன்றையறி கிறது, அதற்குத் தக்கபடி செயலுறுகிறது. அவ்வளவு தான் வேண்டிவது. இத்தகைய மனமுடைய பொருள் உலகில் பிழைத்துப்போகலாம் அல்லவா? அறிவுறுநிலை, விரும்புபிறவுநிலை வெறுப்புபிறவுநிலை என இரண்டாகவும்; செயலுறுநிலை, விரும்பும் செயலுறு நிலை வெறுப்புச்செயலுறுநிலை என இரண்டாகவும் பிளிந்து விளங்குமானால் அவ்வுயிர்க்குக் கேடையில்லை. விரும்புபிறவு நிலையாவது யாதெனினிவு, விரும்பத்தக்க அல்லது விரும்பும்பொருள்களை அறியும் நிலையாகும். வெறுக்கத் தக்கவளவாய் வருந்தமுட்டுபவற்றை அறி கிற நிலை வெறுப்புபிறவு நிலையாகும். விரும்பும் பொருளை அறிந்து அதனை யுடைய முயலுதல் முதலியன செயலுறு செய்து கொண்டு இருப்பும் செயலுறு நிலையாகும். அஞ்சத்தக்கன முதலியவற்றைக் கண்டு அவற்றினின்றும் தப்பிப்பிழைப்பதற்கு முயலும்நிலை

வெறுப்புச் செயலுறு நிலையாகும். விரும்புபிறவுநிலை யும் விரும்பும்செயலுறு நிலையும் ஒன்றாக இயைந்தும், வெறுப்பு அறிவுறுநிலையும் வெறுப்புச்செயலுறுநிலை யும் ஒன்றாக இயைந்தும் அமைந்து கிடக்க நேருமே யானால் விரும்பத்தக்க பொருளைக் கண்டறிந்ததும் அதனை விரும்பிச் செய்யவேண்டுமெனவற்றைச் செய் தும், வெறுக்கத்தக்கவற்றைக் கண்டறிந்ததும் அத னின்றும் தப்பிப் பிழைப்பதற்கு முயன்றும், ஒருயி ரானது பிழைத்து வாழலாம். இத்தகைய மனமே பின்னர் வளர்ந்து கிளிந்து கம்முடைய மனமாகமுற்றி இருக்கிறது என்கிறார் மர்கூசல் என்ற பெரியார். இந் நிலைகள் இயற்கைச்செயல்களையே யாகும். வானம் பாயு தன் பெட்டையைக் கண்டு விரும்புபிறவு அடை கின்றது; பேரொலிகேட்டு அஞ்சிப் பறந்தேடுகிறது. இவை ஆராய்ச்சியிற் பயன் அன்று; அதன் இயற்கையமைப்பு அப்படி இருக்கிறது.

கீழ்ப்படியிலுள்ள உயிர்கள் இவ்வாறு இருக்க, கா மோ விரும்பும்பொருள், வெறுப்புப்பொருள் என்று பிளித்துணர்ந்தவோடு அமைமாமல், ஒரு பொருளை எத் தனியே தூறு பரிவுகளாக வேறுபிளித்து துணர்ச்சி க்கும் சம்முடைய அறிவுநிலை பொய்தொகு ஆலமரம் போல் விளங்குகின்றதென்னலாம். அதற்கு அடிமர மாக நிற்பது விரும்புபையும் வெறுப்புபையும் அறியும் அறிவுறுநிலையே யாகும். அவ் வடிமத்திலிருந்து பல கிளைகளும், கிளைகளிலிருந்து பல கவிகளும் கொள் புகளும், கொம்புகளிலிருந்து பல இலைகளும் பிளிந்து பிளிந்து போகலாகின்றன. ஒவ்வொரு கிளையினின்றும் மறுபடியும் வேர்கள் கீழிறங்கி விழுத்தளாய்ப் புது மரங்களாய் மேலேயும் பழையபடியே பரந்துகொண் டே போகின்றன. உலகத்துப் பொருள்களை உயிர்

கள் என்றும் உயிரிடுகிகள் என்றும் பிரித்தறியின்கீறும். உயிர்ப்பொருள்களை நிலைத்திணைப்பொருள்களாகிய மரம் முதலியனவாகவும், இயங்குத்திணைப்பொருள்களாகிய பாம்பு பறவை விலங்கு மக்கள் முதலியனவாகவும், வகுத்து உணர்கின்றோம். நிலைத்திணைப்பொருள்களை அறுகு தென்னை முதலியபுருணாகவும், ஆல் அரசு வேம்பு முதலிய மரங்களாகவும், முல்லை புட்டை முதலிய கொடியாகவும், கனா முள்ளி முதலிய செடிகளாகவும் வேறுபடுத்துகின்றோம். மாக்களை யும், ஆல இலைபோல வட்ட இலைபுடையன, அரசு பூவரசு முதலியனபோல ஒருமுனை யிலே யுடையன; வேப்பிலைபோலப் பலமுனை யிலே யுடையன, என்று பலவகையாகப் பிரிக்கின்றோம். இவ்வாறே பூக்களையும் புறவிதழ் அகவிதழ் முதலியவற்றின் அமைப்பைக்கொண்டும், அவற்றின் நிறத்தைக்கொண்டும் பல பிரிவுகளாகப் பிரித்து உணர்கின்றோம். மா நூல் தரை நூல்முதலான பலபல நூல்களை ஆராய்கின்றவர் இன்னும் எத்தனையோ வகையாக துணுகி துணுகிப் பலவகைப் பிரிவுகள் செய்து, உணர்கின்றார். மா நூற் புலவர் ஒருவர் ஒரு பூவைப் பார்த்தவுடன் உயிர்ப்பொருளில் அடங்கிய நிலைத்திணைப்பொருளில்பட்ட இன்னவகையிற்சேர்ந்தமரத்தின் இன்ன இனத்தைச் சேர்ந்த பூ இது என உணர்கின்றார். இவ்வாறு ஒவ்வொரு நூற்றறுகையிடும் ஆராய்ச்சி செய்தவர்களது அறிவுநிலையானது வெளிபுலகத்தின் எதிர்விடிகத்தகண்ணாடியைப்போல எல்லாவற்றையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளக்குகின்றது. வெளியுலகம்போல அதுவும் உள்ளத்தினுள்ளே உலகமாக அகவுலகம் எனப்பெறும் பெறும். "ஆண்டித்திணைப்பெல்லாம் பிண்டத்திலே தோன்றும்" என்ற உண்மை இன்னவாறு மெய்யாதல் காண்க.

"அங்கே ஒன்று" என்று குழம்பிக்கிடக்கும் நிலை விசிறந்து மர நூற்புலவரது "இன்ன மரத்து இன்ன வகையான பூ" என்ற துணியை உணர்வுநிலைக்குப்பொருட்குறிப்பானது வந்துவிட்டது. குறிப்பானது இன்னவாறு சிறப்புநிலை பெற்று வருகின்றது. ஒவ்வொருவரும் எதைக் குறிக்கின்றார்கள் என்பது அவ்வவர்களையே முன்னைய அறிவையும் துப்புரவையும் (Experience) பொறுத்திருக்கின்றது. ஒர்பாணியின் ஒலியே பல பேர்க்கும் பலவழியாகப் பொருட்குறித்து வருகிற முன்னரே கண்டபோது, அவ்வாறே ஒரு பூவைக் கண்டபோது மர நூற் புலவர் மனத்தெழும் குறிப்பு வேறு, குழந்தையின் மனத்தேளமும் குறிப்பு வேறு. அக்குறிப்பிலே முன்னைய தப்புரவு முழுதும் உள்ளீடாக விளக்குகிறது என்னலாம்.

என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் புதுமார்பின்னையாகித் தம்முடைய மாமியார் வீட்டிற்குப் போனபொழுது நடந்த தொன்று என்று நினைவிற்கு வருகிறது. அவருடைய மைத்தனன்மார் அவரை எள்ளி சகை பாடுவதற்காக முட்டையடிவாகுகச் செய்துகிய கழாங்கலிலே அவருடைய இலைபில் குழம்போடு படைத்தார்கள். அதை வாயில்வைத்துக் கடித்தவுடன் ஏயாற்ற மடைந்தார்; எல்லோரும் ஏளன் செய்து சைகைகொட்டிச் சிரித்தனர்; அவருள் தலை குனிந்தார். அவர் அதை ஒரு வெந்தமுட்டை என்று உணர்ந்தபோது, என்ன என்ன எதிர்பார்த்தனரோ அவ்வவ்வியல்புகள் இந்தப் புதுப்பொருளில் காணுமை

யாலல்லவா ஏமாற்ற மடைந்தார். வெந்த முட்டை, தான் விரும்பிய சுவையேயோடும், மெத்தென்றிருக்கும் என்று மென்று தின்னக் கை நீட்டினார். சுவையின்றி வெட்டென்று பல்லைத் தாக்கவே ஏமாந்து தலை குனிந்தார். எடைபில்லாத பொருள் என எண்ணி, எளிதி லெடுக்கத் தொடங்கியபோதே எடை மிக்கிருப்பது கண்டு திகைத்தார். அப்பொருளை இலைபில் கண்டபோது "இப்பொருள் மெத்தென்றிருக்கும்; பல்லால் மெல்லக் கடிப்பது; எளிதில் எடுக்கக் கடிப்பது; சுவையுடையது; உண்ணக் கடிப்பது" என்ற இயல்புகளை முட்டை தின்னியாராகிய எனது நண்பர், முன்னறிந்த முட்டையின் இயல்புகளாகும். இவை எல்லாம் அவ் வெள்ளைப்பிழம்பை இலைபில் கண்டதும் அக்கடிபுலன் வழியே வந்து அப்புலப் பொருளின் குறிப்பாகி முட்டையுள்ள வென எழுத்து விளக்குகின்றன. எதிர்பார்த்தபடி நடவாறும் போனால், பெரியோர் கண்டோ சொகுப்பொடியேயான மருண்டு வாயைப் பிளக்கின்றோம். சம்முடைய குறிப்புப் பொய்த்தப்போவதால் அப்பலவா இந்த ஏமாற்றமும் இந்த வியப்பும். இவ்வியப்பையும் இவ்வேமாற்றத்தைமும் எண்ணிப் பார்த்தால் குறிப்பென்பது யாதென நன்கு விளக்கும். நாம் முன்னே அறிந்தவையனைத்தும் பின்னே ஒரு பொருளைக் கண்டபோது சம்முனைவியுள்ளுறுழைந்து ஒன்றாகப் புகுகின்றன. இவையனைத்தும் அல்லவா குறிப்பு என்று முன்பு பெறுகின்றன.

ஆனால், அவ்வவ் வீடத்திற்குத் தக்கபடி, இவ்வாறு முன்னறிந்தவற்றில் ஒரு சில முன்னணியில் நிற்கின்றன. சிவந்த கிச்சிலிப்பழம் ஒன்று என் எதிரோ ஒரு தட்டில் கிடக்கிறது. என்னே ஏளனம் செய்து நகைக்கும் நண்பர்மேல், வீளையாடிக் காது எரிதேனும் ஒரு பொருள் அகப்படாதா என்று தேறிமீப்போது இப்பழத்தைக் கண்டதும் இதனை எடுத்து எறிக்கிறேன். அப்போது அது துண்டைய மெத்தென்ற நிலையை யும் நசக்குறில் சாறு தெறிக்க மேலவியுமின்றும் இயல்பையும் அப்பொருள் குறித்து நிற்கின்றது. நீர்வேட்கை மிக்குத்தபோதோ அது துண்டைய இனிய சுவையை யும் குளிர்ச்சித் தன்மையையும் குறிக்கின்றது.

மற்றொரு எடுத்துக் காட்டினால், குறிப்பு என்பது சிறப்புநிலை யடைவதை மக்கூடல் என்ற பெரியார் விளக்குகின்றார். மாலைக்காலத்திலே நான் என் வீட்டில் ஒரு கரும் பிழம்பைக் காண்கின்றேன். சிறிது உறைய கோக்கிதாம் ஒரு சாய் உடம்பை வளத்தெக் கொண்டு படுத்திருக்கிறதென்று உணர்கின்றேன். கரும் பிழம்பு எனத் தோன்றியது இப்போது பொருட்குறிப்புப்பெற்று ஒருநாயாகி என்னுடைய மனத்தே விளக்குகிறது. பொதுவாக நாய்க்களைப் பற்றியானறித்தள்ளதெல்லாம், அப்புலக்காட்சியின்ற குறிப்பாகின்றது. முன்னே ஒரு நாயால் கடிபுண்ட நண்பர் ஒருவர் என்னுடன் வருகிறார்; அவர் நாய் என்று உணர்ந்ததும் பின்வாங்குகிறார். நாய்க்களை என்னோரும் பழகும் காலே பின்வாங்காத முன்னுக்கச் சென்று பட்டியுதைக்கின்றேன். தடையொன்று மின்றிக் காலோடு அப்பொருளும் பறக்குமாறால், நாய் என உணர்ந்தது தவறு என்று வெளியாகிறது. போனபோது என் திகைக்கின்றேன், அருகிலிருக்கும் என் நண்பர் அருகி ருக்குகின்றார். அருகே மற்றொரு கரும்பிழம்பைக் கண்டு இவ்வாறே உதைத்தபொழுது காலோடு பறக்

காமல் நாய்போல மெத்தென்று காணில் பகிளின்றது. அலிது உலகைந்து எழுந்த ஓறும் என்று எதிர்பார்க்கின்றேன். அசையாமல் அங்கேயே கிடக்கிறது. உயிருள்ள நாய் என்று யான் எண்ணியது தவறு என அறிவிக்கிறேன். அலிதொரு செத்த நாய் என உணர்ந்து, அதனை அப்புறப்படுத்த எனது வேலையானைக் கப்பிடுகின்றேன். வீட்டினருகே வந்ததும் வேறொரு கரும்பிழம்பைக் காண்கிறேன். நான் வளர்த்தவரும் கறுப்பன் என்னும் கருநாய் என உணர்வினரேன். 'கறுப்பா' என்று கப்பிடுகின்றேன். என்னுடைய நாயைப்பற்றி யான் முன்னே அறிந்திருந்ததெல்லாம் எனது குறிப்பாக எழுக்கின்றன. கரும்பிழம்பென்ற முதல் நிலையையும், கருநாய் என்ற இரண்டாம் நிலையையும், என்னுடைய நாய் என்ற மூன்றாம் நிலையை யும் அடனது குறிப்பிலி சிறப்புறும்ச் செல்வது காண்க. நான் இதுவரையில் நாயைப் பற்றி அறிந்ததெல்லாம் அக் கரும்பிழம்பின் குறிப்பாக எழுந்ததால் அல்லவா மேற்கூறியவா நெல்லாம் எதிர்பார்

த்து அய் வெதிர்பார் த்தலுக்கேற்ப நடந்துகொண்டேன். என்னுடைய குறிப்பிலிமே இவ்வாறு சிறப்பு நிலிபெற்று கிளக்குகிறதறி என் நாயினுடைய குறிப்பும் மூன்றாம் படியிலேறித் திகழ்கிறது. "ஏதோ ஒரு பொருள் அசைந்து வருகின்றது" என்றும் பின் "யாரோ ஒருவன் வருகின்றான்" என்றும், பின்னர் "நம் தலைவன் வருகிறான்" என்றும், உணர்ந்து யான் கப்பிடுமுன்னரே வாலைக் குழைத்துக்கொண்டே ஓடி வந்து என்னைச் சுற்றிச்சுற்றிக் குரைக்கிறது. என்னை யுணராத வேறு ஒருபுது ஆள் வருகிறான் என உணர்ந்திருக்குமாலும் ஏறிக்குதித்துக் கடித்துவிடேம் அல்லவா? என்னுடைய ஒருக்கமும் என்னுடைய நாயின் ஒருக்கமும் எங்குகிறவருடைய பழையகட்டிறுவைப் பற்றி யிருக்கின்றன. ஆகையினால், ஒரு பொருளை நாம் உணரும்போது நமது நனைவிரு வருவது காட்சிப்புலன் கருத்துப்புலன் என்ற இவையம்மே யல்ல. நாம் உணரும் பொருள் முழுதுமே நனைவிருள்ளே புகுந்துகொள்கிறது.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

5-ம் பத்து, 8-ம் தசகம்
[641-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]
6-ம் பாசகம்
சூழ்கண் டாயென் தொல்லை வினைய
றுத்துண் னடிசேரும்
ஊழ்கண் டுருந்தே தூராக் குழிதூர்த்
தெனைநா ளகன்பிறுப்பன்
வாழ்தொல் புகழார் குடந்தை கிடந்தாய்
வானேர் கோமானே
யாழி னிசையே யமுதே யறிவின்
பயனே யரிசையே.
உரை:—என் தொல்லை வினையறுத்து சூழ்கண் டாய் - அநாதியாய் என்னைத் தொடர்ந்துவரும் பழமையான கர்மங்கள் என்னைப் பாதிக்காமல் விட்டு விடும்படி ஓர் உபாயத்தைப் பகவானே நீ தேடவேண்டும். உன் அடிசேரும் ஊழ்கண் டுருந்து - உன் திருவடிகளை அடைவதே என் ஆன்மாவிற்கு உரியதென்பதானக்குத் தெரிந்திருந்தும், தூராக் குழி தூர்ந்து - எவ்வளவு போகக்களனாதான் அனுபவித்தாலும் நிறைந்து திருப்பதியடையாமல் இன்னும் மேல்மேல் வேண்டுகின்ற என் ஜம்புலன்களாகிய அந்தப் பெரிய பள்ளத்தைத் தூர்க்கின்றதே காரியமாய், என நான் அகன்று இருப்பன் - அவைகளின் வாய்ப்பட்டு உன்னைத் தொழுவதின்றியே ஐயோ நான், எத்தனைகாலம் அகன்றிருப்பேன். தொல் புகழார் வாழ் குடந்தை கிடந்தாய் - பழைய புகழூடைய மென்மக்கள் வாழ்கின்ற குடந்தையம்பதியில் கண்வளர்கின்றவனே, வானேர் கோமானே - நித்தியஸூரிக்குரு கிர்வாஹகனே, யாழின் இசையே - யாழின் இளிய, இசையே கோன்றவனே, யமுதே - திருவலிநர்களுக்கு அயிர்த்தமே, அறிவின் பயனே-மிகாகபலத்தால் சத்தனானம் பத்தி இவைகளை அடைந்தவர் அனுபவிப்பதற்கு அமைந்த பயனாகியிருப்பனே, அரி ஏறே - சிம்மம் போன்ற பெளவமுள்ளவனே.

7-ம் பாசகம்
அரியே நேயென் னம்பொற் சுடரே
செக்கட் கருமுக்கிலே
எரியே பவனக் குன்றே நார்திரே
னெந்தா யுனதருளே
பிரியா வடிமை யென்னைக் கொண்டாய்
குடந்தைத் திருமாவே
தரியே ளினியுன் சரணத் தந்தென்
சன்மல் களையாயே.
பொழிப்புரை:—என்னுடைய கிருபையாலே உன் அழகைக் காட்டி என்னை ஆக்மாந்தம் தால்வலிய ரஸத்தில் அமையச் செய்தாய். இனி உன் திருவடிகளைப் பிரிந்து ஒரு சுக்ஷமாத்திரம் நிலிநிற்கமாட்டேன். ஆசைப்பு உன் திருவடிகளைத் தந்து பின்னர் என் பிரதிபந்தத்தைப் போக்கியருளவேண்டு மென்கிறார்—ஆறுவிரப்படி.
8-ம் பாசகம்
களைவாய் துன்பக் களையா தொழிவாய்
கனகண் மறிலேன்
வனையார் நெம்பப் படையாய் குடந்தை
கிடந்த மமாயா
தளரா வுடல மென தாவி
சரிந்து போய்மோது
இனையா தனதானோருக்கப் பிடித்துப்
போத் விசைநீயும்.
பொழிப்புரை:—திருவுள்ள முண்டாகில், எனது துன்பத்தைப் போக்கியருளி நான் உன்னைச் சேரும் படி செய்தேன். இல்லையானாலும் சரி. ஏன் துக்கத்தைத் தீர்ப்பவரே வேறு யாரும் இல்லை. ஒரு விண்ணப்பம் மாத்திரம் நானுனக்குச் செய்துகொள்வேன். உனது திருக்கையில் சக்கிராயுதம் தரித்திருப்பது எம்போல் வார் துயரத்தைக் களைவதற்காக அல்லவோ! திருக் குடந்தையில் சன்மம் செய்திருப்பதும் பத்தர்களுக்கு உதவி செய்யவே அல்லவோ! ஆச்சரியமான சக்தி

புள்ளவன் அல்லவே. என் உடல் தளர்ந்த ஆவி சரிந்து போகும் சமயத்தில் சோராமல் நான் உன் பாதங்களை நெருங்கப் பிடித்துக்கொண்டு போகும் படி நீ சம்மதிக்கவேண்டும். இதுவே நான் செய்து கொள்ளும் விண்ணப்பம்.

9-ம் பாகரம்

இசைவிய்த் தென்னை யுனதா ளிணைக்கி
ழிருந்து மம்மாவே
அசைவி மலர் தலைவர் தலைவர்
ஆகிப் பெருமூர்த்தி
திசையில் வீசுள் செழுமா மணிகள்
சேருந் திருக்குடந்தை
அசைவி இலகம் பரவக் கிடந்தாய்
காண வாராயே.

உரை:—என்னை இசைவிய்து - உன் கவலியில் ஆசைப்படும்படியும் உன்னைவிட்டு அகன்றால் துக்கப் படும்படியும் என்னைச் செய்வித்து, உன் தான் இணைக்கீழ் இருந்தும் அம்மாவே - உன் திருவடிகளே பரம பிராப்பியம் என்று என்னை உன்னிடத்தில் திடமான பக்தியில் இருத்திக்கொண்ட பிராபுவே, அசைவியில் அமரர் தலைவர் தலைவர் - நித்திய தேவர்களான கருடன் சேஷன் முதலானவர்களுக்குத் தலைவனே, ஆகி பெருமூர்த்தி - எல்லாத் தேவர்களுக்கும் முதன்மையானவனே, திசை - எட்டுத்திக்குடிலும், வில் - தேஜஸ்வை, வீசும் - பிரகாசிக்கும், செழு-செழுமையான, மாமணிகள்-சிறந்த இரத்தினங்கள்போன்ற பெயாமூவார் பூத்ததாழ்வார் பெய்கையாமூவார் திருமழிசை பிரான் அநீயபல பக்தர்கள், சேரும்-வந்துசேரும், திருக்குடந்தையில் - குடந்தைமாநகரில், அசைவில்-பக்தர்களை ஏற்பாவே ஏற்கமாட்டாருளே என்ற சலம் இல்லாத, உலகம்-உலகத்தவர், பரவ-உன்னைத் துதிசெய்யும்படி, கிடந்தாய் - கண்வளர்கின்றவனே, காண வாராயே - நான் கண்ணாவது காணும் வண்ணம் நீ வந்தருளவேணும்.

குறிப்பு:—“நீகண்வளருகின்ற அழகை நான் முன்பே கண்டுள்ளேன்; இனி உன் நலையழகைக் கண்டு நான் வாழும்படி நடந்து வந்தருளவேண்டும்” என்று இரு பத்தாநாலாயிரப்படி பதப்பிரயோஜனம் காட்டியிருப்பது இங்குக் கருத்தான கொள்ளத்தக்கது.

10-ம் பாகரம்

வாரா வருவாய் வருமென் மாயா
மாயா மூர்த்தியாய்
ஆரா வருதா யடியே னுவி
யகமே தித்திப்பாய்
தீரா வினைகள் தீர வென்னை
யாண்டாய் திருக்குடந்தை
ஊரா லுனக்காட்டி மடியே
வினன்ன முழுவேவனே.

உரை:—வாரா - வராததபோல், அருவாய்-என் மனதால்மட்டும் காணவல்ல சூசுமமாய், வரும் - வருகின்ற, மா மாயமூர்த்தி-அதிகமும் ஆச்சரியமான சக்தியுள்ளவனே, ஆரா அமுதாய் - எத்தனை காலம் அதுபவித்தாலும் திருப்பிவராத அமிர்தமே, என் ஆவி அகமே தித்திப்பாய் - என் ஆன்மாவிற்குள்ளே மிகவும் பிரியமான இனிப்பாகத் தோன்றுகின்றவனே, தீரா தவினைகள் தீர என்னை ஆண்டாய் - உன் கிருபையால் அல்லது நடுக்கமாட்டாத கர்மங்களெல்லாம் ஒழியும்படி என்னை ஆண்டவனே, திருக்குடந்தை ஊரா - யாவருக்கும் சலபமாய்ச் சேவை சாதித்துக்காப்பாற்றும்வண்ணம் திருக்குடந்தையை ஊரா க்கொண்டவனே, உனக்கு ஆட்பட்டி இன்னும் உழுவேவனே - அடியேன் உனக்குத் தானாக அமர்ந்த பிறகும் இன்னமும் கிடுகிடுபட்டக் கடுவேவனே.

குறிப்பு:—“என் மனோரதமெல்லாம் திருக்குடந்தையில் வலிக்கொடுமென்று இத்தனை அலற்றம் செய்தேயும் அது பூர்த்தியாகக் காணாமையிலே, இன்னம் எத்தனைத் திருக்கோவில்கள் திருவாசலில் தட்டித் தீர்வேன்” என்று, உழுவேவனே என்னும் பதத்திற்கு இருபத்தாநாலாயிரப்படிபாற் பதப்பிரயோஜனம் எழுதியிருப்பது மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கின்றது.

11-ம் பாகரம்.

உழலை யென்றிற் பேய்க்கி முழிபூ
டவன யுயிருண்டாய்
கழல்க ளவையே சரணுக் கொண்ட
குருகூர்ச் சடிகோபன்
குழலில் மலியச் சொன்ன வேரார
பிரத்து ளிப்பத்தம்
மழலை தீர வல்லார் மானேய்
நோக்கி யர்க்கே.

குறிப்பு:—ஆச்சரிதர் கருடைய வீரோதிகளை ஸம்ஹரிக்கும் ஸ்வாபருணா எம்பெருமான் திருவடிமலர்களையே, அடைவதற்கு வேறுதவாகவும் அடையும்பரம்பொருளாகவும் நிச்சயித்தள்ள குருகூர்ச் சடிகோபன், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானது குழலோசையை இனியவாகச் சொன்ன ஆபிரத்தன் இப்பத்தம் தழதழப்புத் தட்டில்லாமல் அப்பியேசிப்பவர் மான்போன்ற நோக்கமுள்ள ஸாநிகள் காருகர்க்குப் பிரியமாவது போல், எம்பெருமானுக்குப் பிரியமுள்ளவர் ஆவார்.

இத்தகத்தின் காரம்:—திருக்குடந்தை ஆரா அமுதப்பெருமான் ஆச்சரிதரைத் தன் தாவியத்திலேயே கடைபிடித்துநிற்கும்படி செய்கின்றருளென்றும், இத்தற்கு முக்கிய காரணம், அவனது கீர்த்திவாய்ந்த நற்குணங்களிலும் அவனது திவ்ய லெளந்தரயத்திலும் தாஸர்கள் ஸீபட்டி மோகம் அடைவதே யென்றும், அருளிச்செய்கிறார்.

வ ம ர ங் க த த் தி ள வ ர ச ன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஐயர் B.A., B.L.,

எ மு தி ய வோ ர்

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புரணசாக்கம், சென்னை. விலை ரூ. 1-4-0

அ மீ ல்

[1934-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

நன்மை தீமைகளின் ஜனன ன் தானம் நாமேயாம்; வீரபங்கன், பிசாசுகள், தெய்வங்கள் முதலானவை களைக் கற்பித்து அதனால் அழிந்தற்கும், தக்கன செய் து உயர்த்தற்கும் மூலகாரணம் நாமே; அகால மரணத் திற்கும், நீடிய வாழ்க்கைக்கும் அதிகாரிகள் நாமே.

உலகா திகளெல்லாம் மிகவும் அழகியனவாகக் கவி களுக்குத் தோன்றுகின்றன; மற்ற விதாரமும் தீமை யும் இழிவும் மிருத்தவையாகத் தீயோர்க்கு இவ்வுலகம் தோன்றுகின்றது. தீயவன் தன்னைச் சுற்றிலும் ஓர் நரகத்தை நிரும்பித்துக்கொண்டு பின் அதனைப் பார்த்துக் கலங்குகின்றான்; இலளிதன் இந்த உலகத்தை ஓர் உய்யானவனமாகப் பாவித்து இன்புறுகின்றான்; வைத்தாடலாக மாற்றி அறிவான் வெளிநிற்கின்றான்; வீரனோ காம்பிரியம் மிருத்த சக்தியின் உருவங்களாகப் பார்த்து நடிக்கின்றான். நாம் எல்லோரும் நம் முடைய மனோபாவணிகளின் அடிமைகளேயும் உள்ளத்தில் உள்ளவைகளைத்தான் வெளிப்பிழும் பார் கலா கின்றோம். நமக்கு நன்மை செய்வதும் தீமை புரிவ தும்நாமே; மாறுபடுவதெல்லாம் புறவுலகில்தலின் றி நம்முடைய அகத்திலேயே நிகழ்கின்றன.

எவ்வாறு இருக்கவேண்டுமென விரும்புகின்றோமோ, அவ்வாறே இருந்துவருவதாகப் பாவித்தல் நம் முடைய பெரிய மதிமருட்டுக்கைகளி லொன்றாவது போலும்.

என் உள்ளறிவு கொடாமலும், சுயப்போக்கைஅவ மதிக்காமலும், கடமைமைய மறக்காமலும், பலன்கள் வழி யலைத்து திகைக்காமலும், வாழ்க்கையாகிய சாக ரத்தில் மூழ்கித் தினைக் ஆவலுறுகின்றேன். பற்பல சமயங்களில் நாடோடிகள் குணம் என்னைச் சார்ந்து நரபாபக்கங்களிலும் தியரிசுவத்து நான் பெற்று அறு பசிப்பவைகளை வெறுத்துத் தறக்கும்படி செய்து வருந்துகின்றது. எரியும் நெருப்பில் வார்த்த நீர்த்து ளிபோல் அகண்ட நிரந்தரப் பிரபஞ்சத்திலும் பிரபஞ்ச சாதிகளிலும் என்மனம் அகப்பட்டு ஆயிராகிப்பறக் கின்றது; மேலெழும்பிய ஆயிரானது குளிர்ச்சியினால் தாக்கப்பட்டவுடன் நீர்த்துளிகளாக இழிந்து வீழ்தல் போல், ஆர்வம் அடங்கிப்பிரபஞ்சப்பிரக்கை மீளவே, என் மனம் மறுபடியும் உலகவாழ்க்கையில் படிந்து த ஷிக்கின்றது. விரிதலும் ஒலிக்கலும் விரித்தலும் மறத் தலும் வெறுத்தலும் தாய்த்தலும் இனித்தலும் துக் கித்தலுமான போனைகளால் ஓயாமல் அலைக்கப்படு கின்றது என்எனம்! ஒரு சமயத்தில் உலகை பெயல் லாம் வெல்லவேண்டுமென்ற அவாவும், வெல்லக் கூடு மென்ற உறுதி நம்பிக்கையும், மற்றொரு சமயத்தில் உள்ள நிலைமையை ஆழ்ந்துவிரியவே, அவ்விரும்பம் பய னாற்றதென்ற எண்ணமும் கையகப்படுத்தேற்ற பாவணையும் மாறிமாறி என்னுள்ளதோன்றி என்னை அலப்புறு த்துகின்றன! ஆரத்திர ஆலோசித்துப் பாரக்கும் ஆண் மாவள் நிகழும் போராட்டங்கள் இத்தகையன போலும்; ஜீவான் மம் கா தலி பேரான் மம் கா தலிண மணர்து ஒன்றுத்தற்குமுன் இத்தன்மையை ஐய விபீர்த எண் ணைக்களும் உணர்ச்சிகளும் எழுவது இயற்கையே போலும்; மேலும், ஆர்ச்சிக்கலும் பேரின்ப துகர்ச்சிக் கும் இது வழியாபிழும் ஆகலாம்.

பல்வேறு அவதிகளுக்குக் கிலக்காகித் துடித்தவனே அன்பு இன்புகளின் பெருமையை உணர்வான்.

உன் நிலைமை ஏதானாலும் அதைப் பழிக்காதே; அதினின்றி தான் பெருமையும் சிறுமையும் உண்டா கின்றன.

அகண்ட மோக்யலோகமானது இப் புவியின் ஒவ் வெருகு பாகத்தினின்றும் சம தூரத்தில்தான் இருக் கின்றது என்ற விஷயத்தை மறவாதே.

உலகா திக னெல்லவற்றினும் உன் மனதைச் செலுத்தி அலப்புருதே. அவைகளிலிருந்து உனக்கு உரியவைகளைத் தெளிந்துகொண்டு பின்னர் அதனையே பின்பற்றி ஒழுகி மனச்சார்தி பெறுவாயாக.

அப்பதி அவிசுவாச அசிரத்தகைகளே, கோழைத் தனத்திற்கும் பச்சாத்தாபத்திற்கும் வீணைரிமாவான. மாந்தர் பரிம் அல்லல்களுக்குக்கெல்லாம் மூலகாரணமா வது தன்னம்பிக்கையும் நன்னம்பிக்கையும் இன்மையே யாம்.

அகாத நன்மையும் பூரண ஞானமும் ததும்பப் பெற்ற கடவுளால் ஜீவிகோபுகள் ஆதிக்கப்பட்டுவரு கின்றன என்பதை அறிந்து, “நன்மை தீமை” களுக்குக் கெல்லாம் அதிகாரி அவனே என்பதையும் உணர்ந்து, நம்முடைய உயர்விற்காகத்தான் இடைபூறு இழிக் கண்கள், அவைகளும் நாம் பொறுக்கின்றவதான், நம் மைம் தாக்குகின்றன எனவும், எவ்வளவு கஷ்ட நஷ்டங்களுக்குள்ளாகின்றோமோ அதே அளவுடன் கடவுளருள் சரக்கப்பெற்றுத் தெய்வீகச்சக்தி ஊழிய வேமெனவும் நம்பியே நாம் நம்முடைய வாணைச் செலுத்தவேண்டும்.

பணியினின்றி அறுதாபமும், அவ் வறுதாபத்தினின்றி உன் மனத்திலும் எழுக்கின்றன.

சக்தியின் பலவித இயக்கங்களின் இயையே வாழ்க்கையின் நிலை, பரம்பர முறையின்கொண்ட சக்தியியக் கங்களுக்குள் நிகழும் கொடுமீ போர்தான் ஜீவகாலத் தைச் செலுத்துவதாகும்.

நிர்மலமான மனத்தான் உள்ளதை உள்ளவாறு தெளிந்து கடைப்பிடித்து ஒழுக்கவே ஞானத்தின் இலக்ஷணமாகும்.

ஏனையோர்க்குக் கடினமானவைகளை எளிதிற செ ய்துமுடித்தலே வீவேகியின் குணசியமாகும்; மற்று வீவேகிகளுக்குக் கஷ்டசாத்தியமானவைகளை நிராயாசத்துடன் செய்து பூர்த்திசெய்தலே வரப்பிரசாதிகளின் அரும்பெருந் குணமாகும்.

ஒழுக்கும் ஆதாரமுற்ற இச்சைகளுக்கு இணங்குவதன்றி நம்முடைய சக்திக்குத் தக்கபடி பிறர்க்கு ஹிதஞ்செய்தலே நம்முடைய கடமைமாகும்.

கம்பிடம் எஞ்சிநிற்கும் மிருகத்தவத்தை அறிவுறுத் துவது தன்னயச்சிந்தனையேயாம். மாறுதல்வம் என் பது தியாகசிந்தனையினூற்றான் பெருகித் திகழும்.

கார்த்தக் கல்லானது கடினப்பொருளுடன் மோதியுயிந்தான் தீப்பொறிகள் பறப்பதுபோல், இன்னல் இடர்கள் என்பவைகளால் வதக்கப்பட்டபின் தான் உட்சக்தி பெருகி ஆன்மவொளி வெளிப் பரவுகின் றதுபோலும்.

தன்னிடம் குறைவாயுள்ளதைப் பெரிதாக மதித்தலும், பெற விரும்புவவைகளை மிகைப்பட்டுக் கழித்தலும்,

லும், கிடைத்துள்ளவகளை இகழ்தலும் மீளாட்க்குணங்களிற் சில.

நம்மைச் சூழ்ந்துகின்ற, பிரகிருதியினின்றும், தாய்மைப்படுத்தி உயர்த்தும் காவியங்களினின்றும், பிரருடன் ஒத்த ஒருகூச்செய்யும் அன்பினின்றும், சர்வாணைத் தரிசிக்கச்செய்யும் பக்தியினின்றும் நம் முடைய நன்மையையும் ஹிருதயத்தையும் வேறுபடுத்தி வருந்துதல் பரிதபிக்கத்தக்க விஷயமன்றோ?

க லி த் தோ கை

[643-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாலைக்கல் 24

தலைவனால் பிரிவு உணர்ந்தப்பட்டதோழி அவனை நெருங்கி, "நீர் பிரியின் தம் செயலைப் பிழலார் தொடர்புபோலப் பலர்க்கும் எடுத்துக் காட்டித் தாழ்வு வள தலைப்பால் பல உள்" எனக் கூறி அவன் செல்லுதலைத் தடுத்ததைக் கூறவது இச்செய்யுள்.

வயக்குற மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற முகத்தவன் மக்களுண் முதியவன் புணர்ப்பிலுலைவொன் றுலகேத்து மரச்சுக் கைத்தராக் கைபுனை யாக்கிலைக் கதழெறி சூழ்த்தாங்குக் களிதிகழ் கடாஅத்த கலிக்களி நகத்தவா முளிகழை யுயர்மலை முற்றிய முழங்குமு ளான்றரு வரக்கிலை வளிமக னுடைத்துத்தன் னுள்ளத்துக் கிணகனோ நியப்போரு பொள்போல வெழுவுறும் தடக்கையி னினக்காக்கு மெழில்வேழு மழுவுறும்பு புகையழ லதர்பட மிதித்துத்தம் குழுவொடு புணர்ந்துபோக் குன்றழல் வெஞ்சுர பிறத்திரா லையமற் நிவணிலைம கேட்டவின்

மணக்குங்காள் மலரான் தகையவாய்ச் சிறிதுநீ தணக்குங்காற் கலுப்பானுக் கண்ணெனவு முனவன்றே சிறப்புச்செய் துழையார்ப் புகழ்பெற்றி மற்றவர் புறக்கொடையே பழிதாற்றும் புல்லியார் தொடர்புபோல் ஈக்குநீ ரளிக்குங்கா ளிறைசிறற் தொருநாணீர் நீக்குங்கா னெகிழ்போடும் வீனாயெனவு முள்வன்றே செல்வத்துட் சேர்ந்தவர் வளனுண்டு மற்றவ ரொல்கிடத் துலப்பிலா வுணர்விலார் தொடர்புபோல் ஒருநாணீ ரளிக்குங்கா லொளிசிறற் தொருநாணீர் பாராட்டோர் காற்புச்சு குறவெனவு முனவன்றே பொருந்திய கேண்மையின் மறைபுணர்ந் தம்மறை பிரித்தக்காற் பிறர்க்குரைக்கும் பீலவார் தொடர்புபோல்

எனவாங்கு

யாநிற் கூறவ தெவனுண் டெம்மினு னீநற் கறித்தனை நெடுந்தகை வானற் தாளிமாறு பொழுதினிள் வலகம் போலுநின் னளிமாறு பொழுதினிள் வாபிழை கவியேன.

(தரவு)

(வரி 1 - 12) வயக்குற - விளக்குகின்ற, மண்டிலம் - கண்ணாடியினுடைய, வடமொழி பெயர் - வடமொழிப் பெயராகிய 'தர்ப்பணம்' என்பதை, பெற்ற - (உடைய) பெற்ற, முகத்தவன் - ஆணன், (அஃதாவது 'தர்ப்பணனை' என்னும் திருநாட்டினுடைய) மக்களுள் - பிழ்னைகளுக்கும், முதியவன் - முத்தவனையு திரியா தனனது, புணர்ப்பிலும் - சூழ்ச்சியினால், ஐவர் என்று உலகு ஏத்தும் அரசூர்கள் - ஐவர் என்று உலகத்தோர்

பக்தியற்றமதம் மணமற்ற ரோஜாமலரை ஒக்கும். ஒருவனுடைய மேன்மைக் குணத்தை, அவனுடைய உடைமைகளும் பிரபலச் செயல்களும் நய மொழிகளும் உள்ளபடி அறிவிப்பனவல்ல; மற்ற, அவனுடைய இனிய மொழிகளும், நேரிய நடத்தை யின் செம்மையும், சலியா மனமும், அஞ்சாதெஞ்ச மும், நீடித்து நிற்கவல்லதான நற்செயல்களுக்கே அத்தக்க காட்டித் தரும்.

புகழும் தருமபுத்திரர் முதலிய அரசர்கள், அகத்தர் ஆசு-உள்ளிருப்பவராக, கைகளை அரக்கு இல்லை - கையால் புனைப்பட்ட அரக்கு மாளிகையை, கதழ் எரி சூழ் தாங்கு - விரைத்தசெல்லும் கெருப்புச் சூழ்த்தற்போல, களி திகழ் கடாஅத்த - களிப்பு விளக்குகின்ற மத்தினை யுடைய, கடுக்களிறு அகத்தவா - சிறத்த யானைகள் உள்ளே இருப்பவராக, முளி தழை - காழ்த்த மூலக் கிலையுடைய, உயர் மலை முற்றிய - உயர்த்த மலையைச் சூழ்த்த, முழங்கு அழல் - முழங்குகின்ற கெருப்பை, ஒன் டுரு அரக்கு இல்லை-ஒள்ளிய உருவத்தினையுடைய அரக்கு மாளிகையை, வளி மகன் உடைத்து-வாயுபுத்திரருடைய உடைத்து வழி செய்துகொண்டு, தன் உள்ளத்து கிணகனோடு - தன் மனத்திற்குப் பொருத்தின சற்றத்தோடு, உய்ய போருவான் போல - தப்பிப் போகின்றவ போல் போல, எழு உறழ் தடகையின் - தான் போன்ற பருத்த கைகையுடைய, இனம் காக்கும் எழில் வேழம்-தம் இனத்தைக் காக்கும் அழகினையுடைய யானைகள், அழுவம் சூழ் புகை அழல்-(காட்டினர்) பரப்பைச் சூழ்த்த புகையையுடைய தழலின்கண், அதர்பட மிதித்து - வழியுண்டாக மிதித்து, தம் குழுவொடு - தம்முடைய திர ளொடு, புணர்த்து போம் - கூடிப்போகும், குன்ற அழல் வெஞ்சுரம் - குன்றங்களும் வெப்பம் கக்குகின்ற வெய்ய தாகிய காட்டை, இறத்து திரால் - கட்டுது செல்வீராயின், ஐய - தலைவரே, இவன் நிலைமை கேட்டவின் - பின்னை இவருடைய நிலைமையைக் கேட்டோராக.

முழங்குகின்ற கெருப்பையானைகள் தழலின்கண் வழி யுண்டாக மிதித்துப் போகும் என்பது கருத்து.

அழல் சூழ்த்த அரக்கு மாளிகைக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்ட விமசனன் தனது உடன்பிறந்தாரையும் தாயினையும் தாக்கிக்கொண்டு ஒரு வழியெழுத்து வெளிப் பெயர்ந்தபோல அழல்சூழ்த்த காட்டினின்றும் யானை கள் தம் தம் கூட்டங்களோடு நெருப்பினுடைய வழியுண்டாக்கிக்கொண்டு வெளிப் பெயர்ந்தன என்பது கருத்து.

ஆணன் - முகம்; தர்ப்பணனை - கண்ணாடி போ லும் முகமுடையவன்.

தான் பிறரைப் பார்த்தக் கியவாததாய்த் தன்னைப் பிறர் பார்க்கின்ற தன்மை கண்ணாடியின் இலக்கணமாக.

(தாழிகள்)

(வரி. 13-16) உழையர்ஆ- ஒருவர் தம்மிடத்தே இருக் தநராக, சிறப்பு செய்து - அவர்க்குச் சிறப்புக்களைச் செய்து, புகழ்பு ஏற்றி - அவரைப் புகழ்த்துவாழ்த்தி, அவர் புறக்கொடையே - அவர் சிறும்பிப் போனவுடனே, பழி தாற்றும் - (அவரைப் பற்றிப்) பழிச் சொற்களைப் பேசுகின்ற, புல்லியார் தொடர்புபோல் - அற்புடைய உறவு போல, மணக்குங்கால் - நீ உடறு இருக்குக் காலத்தில், மலர் அன்ன தகையவாய் - நில மலர்களைப்போன்ற அழகினையுடையவாயிருந்து, நீ சிறிது தணக்குக்கால் - நீ

சிந்தி யிரியும் காலத்தில், கறுப்பு ஆளு - அழுதல் நீங்காத, கண்ணவும் உன அன்றே-கண்கள் என்னும் இவ பகைகளும் உன அல்லவோ?

புறம்கூறுவார்க்குக் கண்கள் உவமை, மற்ற - வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

(வரி. 17 - 20) செல்வத்தின் சேர்க்கு - ஒருவர்க்குச் செல்வம் உண்டானபோது அவருடன் நீங்காது சேர்ந்திருந்து, அவர் வளன் உண்டு - அவர் செல்வத்தை அனுபவித்து, மற்ற அவர் ஒல்கு இடத்துபின்னை அவர்தாழ்வுற்ற காலத்தில், உலப்பு இலா உணர்வு இலார்-அவர்க்கு உதவுதல் இல்லாத அறிவில்லாதவருடைய, தொடர்பு போல் - உறவுபோல, ஈங்கு நீர் அளிக்கும் கால் - இவ்விடத்தில் நீர் கூட இரந்து அருள்செய்யும் காலத்தில், இறை சிறந்து - முன்னையிலே சிறந்து விளங்கி, ஒரு நாள் நீர் நீங்கும்கால் - ஒரு நாள் நீர் நீங்கும்காலத்தில், கெசிம்பு ஒடும் வளை எனவும் உன அன்றே-கழன்று ஒடும் விளைகள் எனவும் சில பகைகளும் உன அல்லவோ? உணர்விலார்க்கு, விளைகள் உவமை.

(வரி. 21. - 24) பொருத்திய கேண்மையின் - இருவர் மனமும் பொருத்திய நட்பாலே, மறை உணர்ந்து - ஒருவருடைய ரகசியங்களை அறிந்து, அம் மறை - அந்த ரகசியங்களை, பிரித்தக்கால் - அவர் நீக்கிய பொழுது, பிறர்க்கு உரைக்கும் - பிறர்க்கு வெளிப்படுத்தும், டீடு

இலார் தொடர்பு போல் - பெருமை இல்லாதவர் உறவு போல, ஒரு நாள் நீர் அளிக்கும்கால்-ஒரு நாள் நீர் அன்பு செய்யும் பொழுது, ஒளி சிறந்து - ஒளி சிக்கு, ஒரு நாள் நீர் பாராட்டாக்கால்-ஒரு நாள் நீர் அன்பு செய்து விடத்து, பசுக்கும்-பசுலைநிறம் காட்டும், ததல் எனவும் உனது அன்றே - செறிந் என்னும் ஒரு பகையையும் உனது அன்றே?

ஒளி - கலவியால் வரும் அழகிய நிறம், பசுலைநிறம்-சணங்கு.

(தன்க்கோல்)

என - என்று, ஆங்கு அமை.

(கரிதகம்)

(வரி 26 - 29) யாம் நீன் - கூறுவது எவன் உண்டு - யாம் நின்க்குக் கூறுகின்ற வார்த்தையால் என்ன பயன் உண்டு? எம்மினும் நீ ஈன்கு அறிந்தனை - எம்மைக்காட்டினும் நீ அப் பகையுண்மையை நன்கு அறிந்துள்ளாய்-கேடுந்தகை - பெரியோனே! நின் அளி மாறு பொழுது - நினது அன்பு மாறுப்பொழுது, இ ஆயிழை கவின்-இந்த ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணங்களை யுடையானது அழகு, வானம் துளி மாறு பொழுதின - மேகம் மறைத்து அளி பெய்யாத காலத்தில், இ உலகம் போலும் - இவ்வுலகம் கெடுமாறு போலக் கெடும்.

காற்று மழை

Shakespeare—"The Tempest"

[642-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 4. களம் 1.

இடம்—ப்ராஸ்பீரோவின் குகைக்கு எதிர்ப்புறம்.

ப்ராஸ்பீரோவும், பர்டினண்டும், மிராண்டாவும் வருகின்றனர்.

ப்ராஸ்பீரோ:—ஒல்லாத கவிமையுடன் யானுள்ளே ஓடித்தனெனையினும், நீ பெறுகின்ற ஈடு அந்நினை செய்துகொடு (1). என்னுடைய உயிரின் தூர் தூலையே, எதன் பொருட்டோ யான் உயிரிவைத்திருக்கின்றேனே அந்நினையே, உனக்கு சுத்துளேன் (2): அன்னவனை மீண்டு மோர்முறை நின் கரங்களில் நல்குகின்றேன் (3). நின் அல்லலெல்லாம் நானுள்ள காதலுக்குச் செய்த சோதனையேதான்; நீயும் சோதனையை வியக்கும்வகை தாங்கி நின்றனை (4). இப்போ, விண்ணவர் முன்னர், இந்நினை செல்வப் பரிசிலே உறுதிசெய்கின்றேன் (5) —ஏ, ஏ, பர்டினண்டே, முன்புண்டு பரிசீலனை அந்நினைப்போக்குகின்றேனென்று என்னை நோக்கிப் புன்னகை புரியாதே (6); மற்ற, தன்பின்னை நொண்டிக் காய்புகழெல்லாம் கடந்து அவன் முன் செல்லலாவதை நீயே காண்பாய் (7).

பர்டினண்ட்:—தெய்வத்தின் வாக்கிற்குமாறாக இதனை நான் மெய்யென நம்புகின்றேன் (8).

ப்ராஸ்பீரோ:—ஆயின், என்றநன் பரிசில் என்னவும், தகைப்பெற வாக்கிய நின்றன் பரிசிலே என்னவாம், என் புதலியை ஏற்றுக்கொள் (9). எனினும் ஒன்று. புனிதமாய் சடங்குகள் அனைத்தும் தூய முறைப்படி முழுதும் முற்றுமுன் இவந்தன் கன்னிமுடிப்பைச் சிதைப்பாயினி, இம் மன்றம்

(1) விருகமப்பது போன்ற கடினமான காரியங்களைச் செய்வித்து உன்னை நான் வருத்தினேன். ஆயினும், அவ்வாறு உன்னை வருத்தியதற்கு ஈடாக என் மகன் மிராண்டாவையே தருகின்றேன்; ஆதலின், கஷ்டத்திற்கு நோகாது பிரயோஜனமும் பெற்றவன் ஆகின்றாய். ஒல்லாத தகாத. ஒறுத்தனென் - வருத்தக்கு செய்கேன்.

(2) மிராண்டாவை, தன் உயிரின் தூல் எனக் கூறுகின்றான். என் உயிரே போன்றவன் மிராண்டா, என்பதன் பரிசும், "என் உயிரினை என் உடலோடு பிணித்துவைக்கும் தூல் போன்றவன்" என்ற கருத்தும் சிறக்கின்றது. மிராண்டாவின் பொருட்டே நான் உயிர் வைத்திருக்கின்றேன் - என்று இவன் பின்னாகு சொல்வது இக்கருத்தை வற்புறுத்துகின்றது.

(3) என்ற கழி மிராண்டாவின் கையைப் பிடித்துப் பர்டினண்டின் கையில் தருகின்றான்.

(4) காணுள்ளே அல்லல் படுத்தினென் என்றால், அது நான் உன்மீது கொள்வது பகையால் படுத்தியதாம். நீ இப்பெண்ணைப்பால் வைத்த காதல் மெய்க்காதலையே என்ற சோதிப்பதற்காகவே இது செய்தேன். நீயும் அச்சோதனையில் தோற்றாமல், அவ்வாறு வருத்தக்களையும் வீரமுடன், கண்டவர் வியக்கும்படி தங்கிசிறந்து உன் காதலை மெய்ப்பித்தாய்.

(5) பரிசில் உவமையெடுக்காத அளிக்கும் பொருள், இங்கு மிராண்டா. இவனை உனக்கு அளிப்பினென்ற என்று சொல்லிய தமன்றி இப்பொழுது அச்சொல்லை, தெய்வங்கள் சாகியாக, உறுதிசெய்கின்றேன்.

(6) 'என் செல்வப் பரிசில்' என்று ப்ராஸ்பீரோ மிராண்டாவைப் புகழ்த்து கேட்ட பர்டினண்ட் தானும் மகிழ்ந்து நகைசெய்தனன் போலும். இதுகண்ட ப்ராஸ்பீரோ அச்சிரிப்பிற்கு வேறொரு குறிப்புண்ட தென்று சொன்னதன்போல், இது செப்புகின்றான். இவன் தருகிக் கொடுமேல் இவனைப் புகழ்த்து எப்படியாவது உன்மனைவியாகச் செய்துவிட வேண்டுமென்ற குழந்தையால் இவ்வாறு பேசுகின்றேன் என்று எண்ணி உன்னை இவ்வண்ணம் என்விசுவகைக்காதே - என்பது பொருள்.

(7) புகழெல்லாம் கடந்து செல்லும் பெருமையின் இவன், இவனை எட்டமாரட்டாமல் புகழும் பிறக்கிடமொன்றைக் கொண்டியே வரவேண்டியதாகும் - என்பது பொருள்.

சேர்க்கையை வளர்ப்பதற் குரியவொன்றும் கிணை
ணவர் இனிது சொரியமாட்டார். அதனெனினி,
மலட்டுப்பகையும், கரிக்குந் கண்ணாடலெறுபு
பும், கிரோதமும், நீக்கன் இருவரும் வெறுப்புறு
உக்கன் பள்ளிச்சேர்க்கையில் அருவருப்புடைய
கணைகளைத் தெளித்துவைக்கும்; ஆதலின், ஹை
மெனின், தீவர்த்தி உம்மை ஒளிசெய்ய விரும்புவீ
ராயின், அதனை அஞ்சுக (10).

பார்ப்புணை:—அமைதிவாழ்ந்த நாட்களும் அழகிய
மக்களும், நீண்ட ஆயுளும், இப்பொழுதிருக்கும்
அன்புடன், யான் எந்நிபார்த்தினரேறாதலின், எம்
கன் கெட்டதெய்வம் அறிந்துகாட்டவல்ல இரூன்
செயிந்த குகையினும், செவ்வீ குழந்த இடமே
னின் பரிமாக்கன் காணீறி வீழ்ந்தனவோ, இரவு
தான் கீழே சங்கிலிகொண்டு கட்டப்பட்டிருக்கின்
றதோ என்று நான் எண்ணற்கமலந்த அந்நாளின்
உற்சவத்தின் கூர்மைமழுக்க, என் செம்மையை
ஒருபோதும் மையலாக உருக்கமாட்டா (11).

பார்ப்புணை:—கன்று செபினும். எனினி, இவ்வயி
னமர் தீவரோ ரெயரிலையா—என்ன, ஏரியல்,
ஊக்கமுடைய வென் வவலான, ஏரியல்!

[ஏரியல் வருகின்றது]

ஏரியல்:—ஆற்றதுடை என் எசமானனுக்கு யாதோ
விரும்பம்? கண்டு இருக்கின்றேன் யான்.

பார்ப்புணை:—நீயும், உன்னிற் குழந்த நின் துணை
வரும் சற்றுமுன் உமக்கு இடமுருந்த காரியத்
தைச் செவ்வீதின் நிகழ்த்தினீர். (12) அய்தலைய
மற்றுமோர் தந்திரத்தில் யானுண்ணக் கையாள
வேண்டியிருக்கின்றது. நினக்கு யான் அதிகாரம்
கொடுத்திருக்கின்ற அக் கும்பலி, இங்கு இவ்விட
த்திற்கு, சென்று நீ அழைத்து வா. (13) விரைந்து
செய்யும்படி அவைகளைத் தூண்டு; என் கலையி
னது மாயக்காட்சியின் பெருமை சிலயான் இம்
மணமக்கன்களுக்கும் அளிக்கவேண்டும்: அதனை
வாக்களித்திருக்கின்றேன். அவர்களும் என்னின்
றதனை எந்நிபார்த்தினர்.

ஏரியல்:—இப்பொழுதேயோ?

பார்ப்புணை:—ஆம், கண்கொட்டுமுன்.

ஏரியல்:—‘வா’ என்றும் ‘போ’வென்றும் நீ சொல்
வீ, இருமுறை உயிர்த்து, ‘அப்படி அப்படி’ என்
பதன் முன், ஒவ்வொன்றும் தன் கிரஸிமேல் குந்தி
நடந்து, மூஞ்சியு முகமும் காட்டியவண்ணம்
இவ்வயின் வந்து சேரும். (14) என்பால் அன்பு
உடையயோ, தலைவ? அல்லையோ? (15).

பார்ப்புணை:—அருமையாக (16). இதோ, வா, என்
ஏரியல்! ஆகி ஒன்று குறைவதனினும் அதிகமே
கொண்டு வா. (17) கருகருப்புடன் வந்து தோ

(8) தெய்வமே ல்லது இவன் புழப்பெரியது என்று
என்னுட்கிறீனும், காணே அதனை மறந்து நின்னுரையே
பெறுபின்னக் கொள்வேன்—என்பது பொருள்.

(9) பரிசில் = கண்கொடையாகப் பெற்ற பொருள்.
தேய்யும் = சுட்டியு பொருள். இம் பிராண்ட, உணக்கு
பின்னிலும் கண்கொடையாவதமன்றி உண்டுடைய
தருதியிலும் நீ பெருமையு நாட்டுவது பொருள் ஆவான்.
ஆதையால், அவன் எல்லாவகையிலும் உனக்கு உரியவன்—
என்பது பொருள்.

(10) கல்லியனைச் சுட்கருகன் விழிப்பு நாட்கருமுன்
காமத்திற் கிடக்கொடுத்துக் கூடியவீரர்களாயின், இழி
வுடைய மக்களைப் பெற்று அருக்கேடு அடைவீர், என்று
பார்ப்புணை எச்சரிக்கை செய்கின்றான்.

கன்னி முடிப்பைச் சிதைத்தல் = கன்னிமை கழியும்
படி செய்தல். பகையும் வெறுப்பு வீரோதமும்...பன்
ளிச் சேர்க்கையில்...கணைகளை...கெட்டுத்துவைக்கும்—என்
று முடித்துக்கொள். கணைகள் - கற்பியலாவாமல் வய
லில் முனைக்கின்றவை. உக்கன் மூக்கையிலிருந்து கன்
மக்கள் என்னும் பயிர் முனைக்காமல், அருவருப்புடைய
கணைகள் போன்ற துஷ்ப்பின்னைகள் தாம்வருபு—என்
பது பொருள். உக்கருக்கிடையேயுக்கை வெறுப்பு வீரோ
தம் முதலியன புருத்த உழக்க இன்பம் இறந்து தன்ப்பு
திற் கிடமான பின்னைகளைப் பெற்றுப் பாழாவிர் என்பது
சுருத்த. ஹைமென் = கல்லியனைத்திருக் அநிதவை
தையாகக் கருதப்படும் ஒரு தெய்வத்தின் பெயர். அந்
தெய்வத்தின் ஒளியின்கீழ் நீக்கன் வாழ்விரும்பினால், சுட
ற்குள் முடிவதன்முன் சேர்வதற்கு அஞ்சுக என்பது
பொருள். ஒளியின்கீழ் வாழ்தல் = அருள்பெறுதல்.

(11) குகையினும், இடமேறும் குறிப்பேறும்...உற்
சவத்தின் கூர்மை மழுக்க...என் செம்மையை மையலாக
உருக்கமாட்டா - என்று முடித்துக்கொள். மையல் =
சாமலிசாரம். காண் செம்மைப்பிறுத்து மையல்பட்டே
ஒழிக்கக் கெடமாட்டேன் - என்பது சுருத்து. ஒருவரும்
காணாத இருட்டுக் குகையிலிருப்பினும், ஒருவரும் வந்தா
இடத்தில் தனிநிரப்பினும், காமக்குறிப்புக்கள் எந்தனை
தோன்றினும், காண் செம்மை இழக்கமாட்டேன் - என்
கின்றான். கெடுக்கப் புகுந்த தெய்வம், காலம் இடம் வசதி
முதலியவைகளை இக்காரியத்திற்கு அமைத்தும் தரவா
யினும் காண் மதிக்கேட்டு இக்காரியம் செய்யமாட்டேன்.

அந்நான் = கல்லியன நான். மணமக்கள் அன்றைய
இரவுப்பொழுதை ஆர்வமுடன் எந்நிபார்த்திருக்க, பகற்
பொழுது கழியாமல் ஊழியாய் வளராரிப்பும். குதிரைகள்
காலிபி விழுந்ததான் கதிரவன் ஒழியாமல் நிற்கின்ற
வே, அல்லது இரவுதான் வாதபடியாரேனும் பாசனத்
தில் அதனைச் சங்கிலியிட்டுக் கட்டியுடனாரே, என்று
நான் என்னி அங்கிவெளிப் பின் பள்ளிசேர்த்தே, காந்
திருத்த ஆர்வம்பற்றி, கிடைத்த இன்பத்திற்குக் கூர்மை
அளித்ததாகும். (கூர்மை - இங்கு, புதுமை என்னும் பொ
ருட்டுறிப்புடையது). இவ்வாறு இந்நி நான் முன்னே
கூடியிட்டேனுவின் அந் ஆர்வத்தின் கவலமழுக்கவே
வேவேன். அது மழுக்கும்படி காண் செம்மை பிறழமாட்
டேன்கான் - என்பது சுருத்து.

(12) அவர்வோ முதலியவர்களுக்கு முன் ஓர் பொய்
விரும்பு பார்ப்பின் அதனை மறையச்செய்ததைக்குறித்
கின்றான்.

(13) கும்பல் = ஆல்களின் கூட்டம். ஏரியலுக்கு அ
வைகளினிது அதிகாரம் கொடுத்திருக்கின்றான் பார்ப்
புணை.

(14) தான், தன்னுடைய ஆல்க்கூட்டத்தை எவ்வளவு
விரைவில் கொண்டு சேர்க்கக்கூடும் என்பதை ஏரியல்
இப்படிக்க கூறுகின்றது. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ஆலி
யும், மூஞ்சியும் முகமும் காட்டல் = அழகு அல்லது
‘நக்கு’ காட்டுதல்.

(15) பார்ப்புணை அநிகாரத்திலிருக்கும் தான்
வீடுதலை அடையவேண்டும் என்ற ஆசை ஏரியலுக்கு அநி
கம் இருப்பதால், அவ்வீடுதலையை அளிப்பதற்குரிய அ
ன்பு அவன் தன்பால் வைத்திருக்கின்றவே, இவ்வாறு
மேலாவைக்கொள்வதற்கு ஏற்று வேர் எவ்வளவுகா
ல்பத்திரம் தன்னைகடத்துகின்றவே, என்கின்ற நற்குதேகம்
தெளித்துக்கொள்ளும்படி, ஏரியல் மெல்லக்கேட்கும் இது
பிகவும் அழகாக அமைந்திருக்கின்றது.

(16) அருமையாக அன்பு பூண்டுள்ளேன் - என்பது
சொல்லெச்சம்.

ன்ற—வேண்டா நாக்ரு; எல்லீ கண்கள்; மெள
னாமயிரு. (18)

[மெல்விய இகை கேட்கின்றது]

ஜரிஸ் வருகிறார். (19)

ஜரிஸ்:—உதாரம் மிருந்த பெருமாட்டி, விரிஸீஸே,
கோதுமையேரி தானியங்கள் பலவிதமுத செழிப்
புடைய உன்றன் வயல்களையும், அரித்துத் தின்
னும் ஆடுகள் வாரும் புல்வனர் மலைகளையும், அ
வைகளை வளர்க்க வைக்கோல் பரப்பிய பரப்புத்
தரையையும், நீரா மகனரிக்குத் தூய்மைமிகு கோ
தையாமவண்ணம், உன் கட்டளைப்படி நீர்மலி ஏப்
ரல்மாதம் மலர்பல கொண்டு கோலகுசெய்த ஆற்
றங்கரைகளையும், காதுவி கைவிட வந்த இளைஞன்
தங்கவீரும்பும் கிழலுடை நின்சோலைகளையும், கொ
டியார் பந்தரையும், நீ காற்றுவாங்கு மப் பான
முறுகிய கடலின் ஓரத்தைபுயம்—விடைகளை விட்டு
நீ, இங்கு இப் புற்றரைமீது இந்த வீடத்தே, விண்
னின் அரிசி, அன்னவள் நீருடை வளைவும் தூதி
யும் ஆவேன் யான், தன்னுடன் வந்து விளையாட
உனக்குக் கட்டளையிடுகின்றார். அவர்கள் மயில்
களும் விரைவுடன் பறக்கின்றனர். வருக, செல்வம்
சால் விரிஸீஸே, உவகைகூர இவ்வயிள்வருக.
(20)

(17) கடத்தவேண்டிய காரியத்திற்கு அவையொன்
துவீசன் குறையக் கொளராமல், சில அதிகமே அமைத்
தார - என்பது பொருள்.

(18) பராஸ்பீரோ ஜாலத்தோற்றம் காட்டப் போகி
ன்ற குறையைப், ஒன்றும் பேசாமல் மெளனமாக எல்லா
வற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படி பரிபுண்படி
நிற்குக் கட்டளையிடுகின்றார்.

(19) பராஸ்பீரோ தன் ஆவினைக்கொண்டு ஒருசிறு
கூத்து கடத்திக்காட்டுகின்றார். இத்தகைய கூத்துக்கள்
வேதச்சுப்பியர் காலத்து இம்மொன்றில் வேல்வழுடையார்
வீட்டுக் கலியாணக் கொண்டாட்டங்களில் ஒருகூத்துக்
வதமழக்கம். இக் கூத்துக்கள் பெருமாய்மை புராணக்
கதைகளைத் தழுவினவாய், தேவதைகளின் செய்கைகூ
னைக் காட்டுவ குறிப்புடன் கடத்தப்படும். இக்கூத்துக்க
ளில் வேடம்புண்டு கடிப்பவர் மனிதர். பராஸ்பீரோ,
தன் எவல் ஆவினை வேட்கொண்டு வரச்செய்து இத்
இடைக்கூத்தை கடிக்கவைக்கிறார்.

ஜரிஸ் - இக்கூத்தில் வருகின்றவோர் பாதிரம், உரோ
மர் புராணத்தின்படி, ஜரிஸ் என்பவன் வானவில்லிற்
கு அறிதேவதையாவான். தேவர்களுக்குத் தூதரெவ்வது இ
வன் தொழில். சிறப்பாக, விண்ணார் அரிபுயம் ஜூப்ளூ
என்னும் அமரர் வேதங்களுக்குத் தேவியுமகிய ஜூப்ளூ
என்பவளுக்கு அநியாக அமைத்தவர். இவன் முதலில்
வந்து விரிஸ் என்னும் தேவதைகைய வரும்படி அழைக்கி
றார். விரிஸ் பயிர்களுக்கும், மற்ற, நிலத்திலிருந்து
விளையும் செல்வங்களை அனைத்திற்கும் அறிதேவதை.

(20) விரிஸீஸே, உன் இருப்பிடமாய்கிய உயர்க்கள், மலை
கள், ஆற்றங்கரைகள், கோல்கள், கடற்கரைகள் அநியை
இடங்களை விட்டு, இங்கே வந்து தன்னுடன் உல்லாசமா
யிருக்கும்படி, வானவில்லாவிய என்னுடைய உலாவியும்,
விண்ணவர்க்கு அரிபுயமகிய ஜூப்ளூ என்பவர்க்கு கட்டளை
யிடுகின்றார். இங்கு அவன் கத்துசேர அவன் தேசிரி பூட்
டிய மயில்களும் வேகமுடன் புறப்பட்டுவிட்டன. ஆகை
யால், நீ கடிது இவன் வருக - என்பது இதன் பொருள்.

க ம் ப ர ர ம ய ண ம்

ஆரணிய காண்டம்—8. சுடாயு வுயிர்த்த படலம்.

[633-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

வெல்வதும் பாவமா வேதக் கூறுமோ.
தூன்னைக் காக்கவந்த ஜடாயுவும் சிறையுறுத்து விழக்
கண்ட சிதை அதன்பால் “ஓடிவந்து அநனைக்
கட்டிக்கொண்டு அக்கத்தால் பின்வருமாறு புலம்பி
லார் என்று வாண்டிகி முனிவார் கூறுவார்—
“கண் துடித்தல், தோள் துடித்தல், கனவு, பறவை
களைக் காணல், பறவைகள் கடிவுதல் முதலிய சகுணம்
கள் மனிதர்களுக்கு உண்டாகும் நன்மை தீமைகளைத்
தெரிவிக்கின்றன. ஓ இராமா, நீர் உமக்கு வந்திருக்கும்
இப் பெருக் துக்கத்தை இன்னும் அறிந்துகொள்ள
வில்லை. உமக்கு முன் அபசகுணமாகப் பறவைகளும்
வில்லுக்களும் சஞ்சரிக்கவும் அன்பினால் என்னைக் காப்
பாற்றுவந்த இப் பறவைமன்னன் எனது பாக்கிய மின்
மொழியல் வதைபுண்டு பூமியில் கிடக்கின்றார். ஓ இராம
ஓ வங்குமூ, என்னைக் காப்பாற்றுகள்” என்று சொ
ல்லி அடிவந்தியானவன் பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டு
தனைக்குச் சமீபத்தில் இருப்பவர்களைக் கூப்பிடுவதுபோ
ல் தூரத்திலிருக்கும் இராமலக்ஷணர்களைக் கூப்பிட்டுக்
கத்தினார்.
இவ்வந்தமியேறு எது சொல்லிவிடும், ஜடாயுவிற்கி
ராங்கிப்புவம்பிய பான்மையொன்றும் இம்மொழிகள்
அதிகம் காட்டித்தரவில்லை. சகுணசாத்திரத்தின் அ
றிய சிறிது தனக்குண்டென்பதைதவிர தெரியக்காட்டி
லார். தன்னுடைய யன்றே சடாயு மாளிகேர்த்தது என்
பதன்று அவன் வருத்தம்; தன்னுட்க காக்கின்றவரை
யில் அப்பறவை உயிர் வைத்திருப்பதற்கு வேண்டிய
பாக்கியம் தனக்கு இல்லாமல் போயிற்றே என்பதை

நீனைத்தே வருந்துகின்றார். இவனும் இறந்தானைவி
ன், இனியேனும், “ஓ இராமா, ஓ இலங்குமூ, என்
னைக் காக்க வாருங்கள்” என ஒலமிடுகின்றார். எளி
இவன் இரங்கியதெல்லாம் தன்னுட்க குறித்தேயானறி
வேறன்று. இதனெதிர், குலக்கோசலியின் மாமருகி
கம்பர் தூதர் புலம்புமாறு காணலாம்—
பின்னவ னுரையினை மறுத்துப் பேதையென்
அன்னவன் ரனைக்கடி தகற்றி நேன்டொரு
மன்னவன் சிறையற மயங்கி நேன்விதி
இன்னமு மெவ்வீண யீயற்று மோடுவெறு
[அறிவில்லாத கான், இலக்குமணன் வார்த்தையை ம
றுத்து, அவனை விரைவில் என் காவலினிது யீங்கும்
படி செய்தேன். போச்செய்த இப் பறவைவேதனது சிற
கு அறக்கண்டு திணைப்படைத்தேன். என் விதியானது
இன்னமும் என்னெவன் செய்ய இருக்கின்றதோ,
என்று]
மாழ்கினார் அவன். பெருந்தகைப் புனிதன் இலக்குவ
னைக் கடிது போக்கியபுரி அறிந்துவந்ததன் நிவன்
உணர்வதால் உன்றன் நனி தூயவராயினார். கழி
ரக்கல் கொண்டு கறுமுயித் தன்மையில் இராமனும்
இவனை ஒக்கின்றார். பிற்றைநாள் இலங்கைகொக்கி
ளத்தில் இத்திரிசீத்தின் பிரம்மாத்திரத்திற்கு கலகாகி
மாய்ந்துகிடந்த வானரவீரரைக் கண்ணுற்றிரங்கிய
இராகவன்,
புள்ளொழி பரிசீனை வெல்லியென் பூண்டேன்
கொண்டொறுத்ததனை வெந்தையைச் சடாயுவைக்
[குறைத்தேன்

இன்றொறு றுத்தனெ னித்தனை வீரரை யிருந்தேறன்
வன்றொழிந்தொரு வரம்புமுன்ன டாய்வர வறிதேறு.

[அந்நபத் தொழிலாகிய இழிந்த அரசிற்கு ஆசைப்பட்டிடு
முன்னத் தயரதன் தந்தபோது அதனை வேண்டாவென
மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொண்டதால்] என்ன இவரம்பப் பெற்
றேன். அதனால், என் தக்கையைக் கொன்று தீர்த்தேன்,
ஐயபுவையும் கொன்று தீர்த்தேன், இன்றைக்கு இத்
தனை வீரர்களைக் கொன்று தீர்த்தேன். காணே இவர்க்
கின்றேன். அரசிற்கு ஆசைப்பட்ட அந்த என் சொடிய
காசியுதின் வினைவாக ச. கேரக்கடிய கேடுகளுக்கு ஓர்
எல்லை யுண்டோ.]

எனத் தற்புதி சுமத்திக்கொள் றுங்கால், வெல்காத
அரசினினை வெல்கினென எனப் பொய்யும் புகல்பு புகு
ந்து புலம்புவதால் சீதையையும் சீதைத்திறத்தில் வீடுசு
கின்றருளென மதித்தல்வேண்டும். எனினும் அறத்
தின் மூர்ந்தியாகிய இராமனுக்கு அங்குத் தேவாந்
மாதாடாச் சந்தேகம்ஒன்று இங்குச் சீதைக்குத் தேவ
ாந்நலாயிற்று:—

அல்லலுந் தேரீனவந் தஞ்சு வெல்வநதீர்
நல்லவன் தோடுந்தே நரகன் வெல்வதே
வெல்வதும் பாவமோ வேதம் பொய்க்குமோ
இல்லையோ வரமென விரங்கி யெங்கினார்.

[இடுக்கன் அடைந்த என்னரு உந்து அஞ்சாதே
என்ற இத்த சல்ல சடாயு போல்வியமடைவோ! சரகத்
திற்கு இலக்காகி நிற்கின்ற இத்த இராவணன் வெல்வ
தோ! அவ்வது, யாறயும் வெல்வது எக்காளும் பாவமே
என்று கருதி இச்சடாயு போல்வியுண்டனோ! பாகம்
ஒருபாறும் தருமத்தை வெல்லாதேன்று விளம்புமலம்
செய்யேமே பொய்யாய்விடுமோ! அறம் என்பதே ஒன்று இல்
வையோ! என்று மனமுண்டிது எக்கமடைந்தார்.]

தியவந் தலைபெடுக்க நல்லவா ஒடுங்குமாய்போல் போ
ன்றயில் வலகநிகழ்ச்சிகளைக் காண்கின்ற சிந்தையா
ளர் எவரும் காடோறும் தூறுதூறு முறையுக்கொள்ளாம
ல் மீறாத ஐயங்களைச் சரகினி இங்குத் குறித்துக் கூறு
கின்றார். முன்னர் இராவணனோடு வாதித்தபோது,
“மீளருந் தருமத்தனை வெல்லுமோ பாவம்” என்ன
இப்பொருமகள் கருத்தினனவிலி கொன்றிருந்த உறு
தியானது, சடாயுயின் வீழ்ச்சியாகிய இந்நிகழ்ச்சியை
த்தொடர்ந்து நோக்குங்கால், “இல்லையோ அறம்”
என இயங்கித் தளர்வின்றது. சடாயுவோ, “வலியின்
தலை நோற்றினன், தொய்வவான் இவனை நலிந்ததன்றி
யும், அவன் வாழ்க்கைநாளும் இவையிழக் கடைசென்
றுமது, ஆகவின் வீழ்ந்தார்” என்று சுமப்பிரான்
நமக்குக் கற்பிக்கின்ற தேற்றாவினைச் சீதைக் கேட்க
கிலாதவ னாதலின் இவ் வையமே அவள்பால் எஞ்சு
தல் வேண்டும். அதுவும் நன்றே. இல்லையெல், ஐயத்
தின்மீ தோர் ஐயமாக அவள், “வெல்வதும் பாவமா
மோ” என்று கேட்டுக்கொண்ட அவ் கேள்வி நம் கா
திற்கு எட்டாமற் போய்விடும். உண்மையை அயிர்ப்
பதே ஐயமென்பபரிமாயினும், எல்லா ஐயத்திலும்
ஓரளவு உண்மையும் இருக்கின்றது. நல்லாறமெனினும்
வெல்லல் தீது ஆயினும் ஆகலாம். வெல்வது கிடக்க,
தீமையை எதிர்ப்பதும் தக்கதோ அன்றொ யாரியினார்.
“கிலையிலாவ் திவினையும் ி தந்ததன்றி” என்று இந்
திரன்முன் எம்மையாளுடைய இராமபிரானைக் கேட்
டகேள்வி உண்மையை யேற்றியதாயின், தீமை
யை எதிர்ப்பதும் வெல்வதும் சசுவரனது சித்தத்த்
திற்கு விதோதமான பாவமென நிற்கலும் இயலும்.
அறத்தின் ஆற்றதல் மட்டுமே மாந்தர் கடனாக, மற
த்தின் எதிர் ததல் முறணம யன்றபோலும். இத்
தகைய சிந்தனை இயல்பற்றதன்று. “தீமையை எதிர்க்
காதே” (resist not evil) என்று வழங்கும் கிறிஸ்த
வ வாக்சியம், “வெல்வதும் பாவமோ” என்ற இச்
சீதையின் சொற்பொருள் போன்ற இத்தகைய பற்பல
எண்ணங்களை எழுப்பித்தர வல்லதாகின்றது. கடவுள்
படையும் ஆயுளின் தேயவும் அன்றி, தீமையை எதி
ர் ததல் தகாதென்பதை நினையாமல் இராவணனுடன்

போர் புருந்த ஐயாயு, இடைபிவே இது பாவம் என்ப
பதனாந்த, வெற்றியால் அப்பாவையையும் பின்னும்
பெருக்காமலும், துவக்கிய பாவத்திற்குக் கழிவாயா
கவும் தோற்ற வீழ்ந்ததோ என்று சிந்தித்த சீதை, அ
துவையே நன்றென என் நெறன்னும்படி, பின்
னரும் அவன்,

நாணிலே னுரைகொடு நடந்த நம்பிடுநீர்
நீணியே யறநெறி நின்ற யுளோர்க்கொவ்வார்
ஆணியை யுந்தையுக் கமைந்த வன்பனைக்
காணிய வம்மெனக் கலங்கி விம்மினார்

[வெட்கமற்றவளாகிய என்னுடைய வார்த்தையை மதி
த்து மாண்பின் பின்னும், மாண்பின் சென்றவன் பின்னும்,
நடந்த இராம இவக்குமனர்க்கே, என்று அழிவிலவாத
கீண்ட அறநெறியைக் கடைபிடித்திருப்பார்களுக்குக் கல்
வாம் உரையாணிபோன்றவனும், உட்கன் தக்கைக்கு ஏற்ற
நன்பனும் ஆகிய சடாயுவைக் காண்பதற்கு வாரங்கன்,
என்று கலங்கி அழுதார்]

என வரும் செய்யுளும் நிதிக்கின்றது. முன்னுரைத்த
கருத்தின்படி தீமையை எதிர்ந்ததே பிழையென
வுணர்ந்து வெல்லாமல் தோற்ற பான்மையால் சடா
யு நீணியை அறநெறி நின்ற யுளோர்க்கெல்லாம் உரை
யாணி ஆயினவாறு இங்குச் சீதைப்பின் வாயினால்
இயம்பப்பெற்றதென்று என்னுடைய கருமும், ஆற்றலுக்
கும் அன்பிற்கும் இன்றிச் சடாயுவை அறத்திற்கே
ஆணியென அழைத்தபெற்றிருமென வாய்த்தது.
‘நல்லமூர்ந்தியினான்’ தயரதனுக்கு இவன் ‘அமைந்த’
நன்புறியும் இவ் வறத்தின் இயைபுடைய திறத்தி
னால் ஆதல்வேண்டும். கைக்கேசியைக் கடிந்ததற்குப் பிறுக்
கலாமாயினும் தயரதன் அது செய்வாமல் திறநான்.

இவரிச் சீதை தன்னை பிறர்க்கு நேர்ந்த பழியை
நினைத்து வருந்தவாராகி,
கற்புபு யாகமெயின் கடமை யாயினும்
பொற்புபு யாவலம் பொருந்தும் போர்வலான்
- மீறிப்பி யுண்டது வினைபி நெனய்தே
இற்பி யுண்டதென் நிராகி யெங்கினார்

[சுப்ரீனின் து பிறழாத உறுதியையும் பூண்டவளாயினும்,
அழகு குறையாத வலிமை வாய்ந்த போர்வலன் இராம
னது வில் பழி அடைந்த இது பாலியாகிய காள் புருத்த
குடிபுழியடைத் தன் தொடர்ச்சியென்று வருத்தி எங்கி
னார்]

ஏங்கிப் பீண்,
எல்லியல் விசம்பிடை யிருந்த நெய்யால்
சொல்லிய லாய்நெறி தொடர்ந்த தோழமை
நல்லிய லருங்கடல் கழித்த நம்பியைப்
புல்லுதி யோவெனப் பொருமீப் பொங்கினார்

[ஒளி பொருத்திய வின்னுடையிலே இருக்கின்ற தயரத்
சசுவரன் தீயியு, ஆய்ந்த சொல்லப்பெட்ட அன்புநெறி
வாய்த்த நட்புக்கு உரிய தன் சந்தகன் கழித்த இல்லத்த
மனை நீ கடவுடனென்று ஏற்றுக்கொளையோ, என்று
வீம்மி அழுதார்]

இவ்வாறு அழுகின்ற சானகியையும் சிறையொ
டிந்து கிடக்கின்ற சடாயுவையும் கண்ட இராவணன்,
தன் தோர் அழிந்து கிடக்கின்றதாதலின், சீதையை
அவளிருந்த மண்ணோடு தந்தோளிரிக்கொண்டு விண்
ணிடையெழுந்த போவதொருக்கி எருவையை வேந்தன்
மனம்பிக மாசுல்கின் செம்பெல்லையினும்—

வந்திலர் மைந்தர் நம் மருங்கி் கெய்திய
வெந்தியர் தடைத்தனை ரென்று மெய்ப்புகழ்
தந்திலர் விதிவினார் தரும வேலையையும்
சிந்தினர் மேலினைச் செய்வென னுங்கொலோ

[என் மைந்தர்களாகிய இராமலக்ஷ்மணர்கள் இன்னும்
வந்தாராவர். வந்து, என்மருகனாகிய சீதைக்கு தோர்
கொடிய தன்ப்பத்தை நீக்கினர் என்னும் மெய்யாய் புக
ழை எனக்குக் கொடுத்தாரல்லவார். இதற்கிடையில், விதி
யோ, தருமனின் வேலையை சீதைத்துவிட்டது, இனி
யான் என்ன செய்யக்கிடக்கின்றது.]

வெற்றிய ருளரெனின் மின்னி னுண்ணிடைப் பொற்ருடிக்கி க்நிலை புகுதற் பாலதோ உற்றதை யின்னெதன் றுணர கிற்றிலென் கிற்றவை வஞ்சனை முடியச் செய்ததோ

[வெற்றியுடைய வீரர் இருப்பாராயின், மின்போன்ற தண்ணையும் இடையையும் பொன்றலாகிய வலையல்களையும் உடைய சேனைக்கு இந்தச் சதி வரக்கூடமோ! நிகழ்த்து இன்னதென்றுகூட எனக்கு வளக்கவிலலை. சிறிய தாயாகிய கைகேசி துவக்கிய வஞ்சனையானது இவ்வாறு முடித்ததுக்கொண்டு போகின்றதோ.]

தாற்காலிகிய கொடுமைகள் நிகழ்ந்தோறும் கைகேசி மின் நினைவு வாராதொழிதல் அரிது. எனினும் ஓர் அரசர்கள் வலியையும் ஓர் அரிவையின் வஞ்சனையும் இராமன்பால் எனலாம் என்று ஐயுற்று,

பஞ்சனைப் பாம்பனை யாகப் பள்ளிசேர் அஞ்சனை வண்ணை பிராரம் னதலால் வெஞ்சனை வரக்கண்டு வெல்லற் பாலானே வஞ்சனை யிழைத்தனன் கண் மாயையால்

[ஆதிசேடனாகிய படுக்கை பஞ்சமெத்தைபோல் அமை யச் சயனம் செய்யும் மைபோன்ற நிறமுடைய திருமாலே இந்த இராமனாகத் தோன்றியிருப்பவன் ஆகையாலே, இக்கொடிய கோபமுடைய அரசர்களுள் வெல்லப்படுவானோ? ஆகையாற்றின் கள்ளமுடைய மாயைகளால் இந்த வஞ்சனையைச் செய்தான்]

என்று விளம்புங்கால் சடாயு யாது தெளிந்தனன் என்பது செவ்வியின் விளக்கவில்லை. ஈசுவரனது சித்தத்திற்கு மாறாக நடந்த இராவணன் கொடுமையே இதிகாசம் வென்று நிறைவேறுவது போல் தோன்றினாலும், அவனை அழித்தல் பொருட்டே மாமாய னாகிய திருமால், தந்தேவியைத் தான் பறிகொடுத்தது

போன்றிவார் வஞ்சனையை இழைத்தானே எனக்கரு தலந் தரும்.

அண்ணல் வெல்வது தின்னமாயினும் அந்தற்கிடையுப் பெண்ணின் ஆபயம யாவதாம் என அஞ்சிய இப்புள்ளாக,

வேர வரக்கரை வென்று வெம்பழி திருமென் சிறுவனுக் தீண்ட வஞ்சகமால் ஆரியன் நேவியை யாக்க னன்மலர்ப் பேருல களித்தவன் பிழையுடில் சாப்பத்தாக

[என் மைத்தனாகிய இராமனும், அரசர்கரை வேரோடு வென்றழித்துத் தன் கொடிய பழியைத்தீர்த்துக் கொள்வான். கல்ல தாமரையில் வீற்றிருந்து உலகங்களைப் படைத்த பிராமணதேவன் (ஈமாதரை வலியப் புணர்த்தல் உன் தலை வடிவத்தின்கே) என்று இடையுருக்கின்ற அத்தத் தப்பமுடியாத சாப்பத்தால், இராமன் தேவியை இவ்வாக்கன் தீண்டுவதற்கு அஞ்சுவான்]

எனத் தேறிச் சிதைப்பின் கற்பினுஞ் சுவியாத உறுதியுடையவன் ஆதலின்,

அஞ்சினை குறுதியா வழிந்து சோர்வு வஞ்சியை மீட்கிலே நென்னு மாணமுந் செஞ்செவே மக்கன்பார் சென்ற காதுலும் நெஞ்சுமத் துயின்றன னுணர்வு நீக்கலான்

[அழகிய இறகுகள் இரத்தம் பெருக அழித்து தான் தளர்ச்சியடையவும், சிதைவைத் தான் மீட்க மாட்டாமையால் உண்டான வெட்கமும், இராம இலக்குமணர்பால் சென்று பொருந்திய அன்பும், மனத்தில் தங்க, உணவு நீக்காமல் துயில் போயினான்]

இராவணனும் சிதைவைக் கொண்டு சென்று இவர்கையிற் கொடிய வல் அரசுக்களுக்கிடையே அசோக வனத்தில் சிதைவைத்தான்.

பொதிகை நிகண்டு

(இரண்டாம் பகுதி)

[628-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

- 2016 வக்கிரக் கொடுமையு மடங்கலும் வட்டமும் ஈனமும் போச்சு யிப்பப் வாரும்.
- 2017 வக்கம் வெள்ளியமும் கருத்து சராவாயும் வழுவலையுமென வழங்கினர் புலவர்.
- 2018 வசியே கூர்மையும் கட்டும் வாரும்
1விலவுக் திரட்சியும் வருட்டலும் குற்றமும்.

(பிரதி) 1 பொன்னு மணிபு மறிவும் பழிப்புச் தரையு மெனவே சாத்தினர் புலவர்.

- 2019 வச்சுதன் மதனு மொருவா னாரும் தென்றலு மெனவே செப்ப வாரும்.
- 2020 வச்சுதம் புரத்தான் மாளிகைப் பெயரும் வச்சுத காலமும் வழக்கினர் புலவர்.
- 2021 வச்சுத்தல் வச்சுமத் தக்கலு மாரும்.
- 2022 வச்சுருகு சதுரக் கள்ளியும் குவியும் வயிரமு மெனவே வழங்கினர் புலவர்.

* இச் சூத்திரம் ஒரு பிரதியில் இல்லை.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

டானிக்குகள் :

- பாதாமி லேசியம் ரூ. 3-0-0
- ரகிலல்லப லேசியம் 2-0-0
- மஹா திராசுநாதி லேசியம் 2-0-0
- குழந்தைகளுக்கு
- ஸ்ரீகா கஸ்தூரி மாத்திரை 0-4-0
- பால் சஞ்சீவினி 0-4-0
- பால் ஸைதா (டானிக்) 1-0-0

தைலங்கள் :

- சத்தலுதி 6 அவுன்ஸ் ரூ. 1-0-0
- அயிர் தாமலக ,, 0-12-0
- பிருக்காமலக ,, 0-12-0
- ஸ்திரீகளுக்கு
- ஸைதக டானிக் 2-0-0
- கர்ப்பாசய டானிக் 2-0-0
- பரவல லேசியம் 1-8-0

கமார் 300 மடல்யாவாந்பாசா மடல்யுபகாமலகதலம் கோரோஜா மாத்திரை தயவுசெய்து
போலிகள் **நஞ்சன்கூடுபெல்பாடி** கவனித்து
வமாற்றம். சுகாதார அமை-மாக்கேட் (சென்னை) I.D.L. 61, மேடிக்கேட்ட-பேய் வாங்கவும்.

மேடிக்கேட்ட-பேய் வாங்கவும்

காஸ்டாலகஸி

புலவர்கள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டுமே. [அட்வான்ஸுடன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

- 2023 வசதி மனைபும் வண்டிபொரு மிடமும் ஊரு மெனவே யுரைக்க லாகும்.
- 2024 வசவக் கிளிபுக் தேவரும் பொன்னும் ஆன்சன்றும் பொருளும் கிரணமு மாகும்.
- 2025 வகுதி மேற்செலவு கோளும் பாவம் வல்வியும் பென்னும் வகுதிப் போனாமம்.
- 2026 வஞ்சகம் பொய்பும் வானக் கபடமும்.
- 2027 வஞ்சனை மாயையும் பொய்பும் வகுசகமும்.
- 2028 வடகஞ் சண்டாவிபும் மத்தவானமும் தோலும்.
- 2029 வடவை பென்னெருமையும் பென்னுர கதமு வடவைத் தீபும் பிடியா னையமும்.
- 2030 வட்டி வட்டிலும் கூடையும் வழியும் புட்டிலு மெனவே புகல லாகும்.
- 2031 வட்கல் காணுஞ் சமழ்த்தலும் கேடும்.
- 2032 வடுகு உபாடையும் மருதயாழ்த்த திறமும் இச்சுதள முமென வியப்பினர் புலவர்.
- 2033 வட்டம் பரிசையும் பாரா வணையமும் தூசக் கைமணியும் குட்டமுஞ் சாலும் ஊர்கோளுக் தாழ்கும் வட்டமுத் திசிரியும்.
- 2034 வட்டனை உயற்த்தலு மெத்தலு மாகும்.
- 2035 வடுவே செம்புக் தரும்பும் கூர்மைபும் வடுவு மதரும் பிஞ்சுக் குற்றமும்.
- 2036 வடிவு நிறமு மதகு முழப்பும்.
- 2037 வடமே யாலும் கயிறு மணிவடமும்.
- 2038 வண்டு பூசமும் குற்றமும் வணையும் சங்கும் வானிய ம்படமும் வண்டும் பழுதைபு தூறும் மாநீர்வினை யாடலும்.
- 2039 வணக்கல் வனைதலும் தாழ்த்து மாகும்.
- 2040 வணசை சந்தனமும் சாந்து மாகும்.
- 2041 வண்மை வணமையு லீகையும் வலியும் வாய்மை புகமும் வகுத்தனர் புலவர்.
- 2042 வண்டல் மணல்வண்டலு மாநீர்வினை யாட்டும்.
- 2043 வண்ணஞ் சாந்தமும் வனைதலும் பண்பும் கவியி னோசையும் சூழறிநர் புலவர்.
- 2044 வதுவை கலியானமு சாற்றமும் காசமும் புணர்வு மெனவே புகன்றனர் புலவர்.
- 2045 வந்திகை சணக்கும் பூணூறு வணியும்.
- 2046 வந்தி வழிபாடென் றிட்டலு மலையும்.
- 2047 வம்பு புதனையும் சச்சு மணமும் நிலையின்மையு மிடரு நிகழ்த்த லாகும்.
- 2048 வம்பலர் புதியோரு மயலோரு மாகும்.
- 2049 வயம்புட் பொதாவும் வலியு நீரு மாகும்.
- 2050 வயலே வயலும் வெலியு மருமும்.
- 2051 வயிறு கயிறு முதாரு மாகும்.
- 2052 வயிரஞ் சேகு முரணும் கூர்மையும் குலிசமும் கோபமும் வயிர மணியும்.
- 2053 வயவன் வலியானும் வேட்டனும் வீரனும்.
- 2054 வயவருத் தக்கமும் கருப்பமு கோபும் விருத்தமு மெனவே விளம்பினர் புலவர்.
- 2055 வயமாக் குதிரையும் யானையுக் கிங்கும் புலியு மெனவே புகல லாகும்.
- 2056 வயின் வியக்கோளு மேலல் கொளலும் கடிமணையு முதாரு மிடரு மாகும்.

- 2057 வரிவா ரிதியும் வழியுஞ் சணக்கும் எழுத்தும் பாட்டு மிதையு கேல்லும் கண்ணின் வரிபு நிறமும் வடிவும் நேரமும் வண்டுக் தீபு மொருக்கமும் சந்தித் தெருவுஞ் சாற்றினர் புலவர்.
- 2058 வரம்பு வட்டியு மெல்லும் வரம்பும்.
- 2059 வகையே மணஞ்செ யென்றலு மெருதலும் வேபு மட்டு மலைபும் ககரையும் கரையு மெனவே கழறினர் புலவர்.
- 2060 வருட மழையு மாண்டு மாகும்.
- 2061 வகைத மெல்லும் சிக்கலும் கொள்ளலும்.
- 2062 வருணம் வண்ணமும் குலமும் புனலும்.
- 2063 வரித்தல் பொறித்தலும் பூசதலு மாகும்.
- 2064 வலம்வலப் பாறு மிடருமொ ருருபும் மேகமும் வேலும் செழிப்பு மாகும்.
- 2065 வல்லை விரைவுக் காழி வீணையும் மதிரு கோபும் வழக்குநர் புலவர்.
- 2066 வல்லுதும் வினையும் வலியும் சச்சம்.
- 2067 வலி குரு முணவு மாகும்.
- 2068 வலவை நேர்ப்பாகணு மாயலும் வீரனும்.
- 2069 வல்லியம் புலியும் படருது கொடியும்.
- 2070 வலவை வல்லினோரும் வஞ்சம் பென்னும் வேலையும் வெறியாட்ட ளானும் விளம்பினர்.
- 2071 வல்புரி சங்கு சந்தியா வீர்த்தமும் குருமா ருமென வுரைத்தனர் புலவர்.
- 2072 வல்லியம்பு பாகடியும் வல்லித் கொடியும் மலைபு நிகரமு மாதரு மாகும்.
- 2073 வல்லிகை யாழும் காதிப் பணியும்.
- 2074 வலித்தல் பேசலும் வனைத்து சினைத்தலும்.
- 2075 வழியே மரபு மிடருக் கொடும்பும் மார்க்கமுஞ் சேயும் மதரும் பின்னாமம்.
- 2076 வழித்தோன்றல் மகனு மகளு மாகும்.
- 2077 வழுதலை புனத்தி விட்டபொய்க் கருவும் வருதனை யுமென வழக்கினர் புலவர்.
- 2078 வழக்கல் கொடையுஞ் சொல்லு முளாவும்.

(பிரதி) 2 பன்னும், 3 தாளும் வட்டமு.

ஆ யி ர் த சா க ர ம்

தேகபலத்தையும், இரத்த விருத்தியையும், ரூபக சத்தியையும், தந்து புஷ்பியையும் கொடுப்பதில் எங்களுடைய

ஆ தங்க நீக்ரஹ மாத்ரைகள்

ஆயிர்தசாகரம் போன்றவை.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0

5 டப்பிசன் ரூ. 4 0 0

இலும்! இன்பபாழங்கையாலடைந்த சக்தி இலும்!

ஆதங்க நீக்ரஹ ஞானநிலையம்,
26, பிராட்டேவ, மதராஸ்.

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
Head Office :
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

New Business Completed
During 1932 ... Rs. 1,56,66,720
Out of a business of ... Rs. 1,96,70,000
received in proposals.

for the policyholder from an investment point of view.

Life Assurance is security for the policyholder and after him for his wife and children.

Claims paid over ... Rs. 1,00,00,000
Total Assets exceed ... Rs. 1,90,00,000

For Terms & Conditions apply to:—
T. ANANTACHARI,
Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, Madras. Managers.

FIRE & ACCIDENT RISKS
covered by
NATIONAL FIRE
AND
GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

For Terms & Conditions apply to:—
T. ANANTACHARI,
Branch Secretary, OR R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, Madras. Managers.